HALKIN SESİ

3 HAZİRAN 1975

8

200 Kuruş

Tarihi yaratan biricik güç halktır

KIBRISIN KADERİNİ KIBRIS HALKI TAYİN ETMELİDİR !

Fetihçilik Yarışını Kim Kazanacak?

Türkiye hakim sınıflarının Kıbrıs maceras› devam ediyor. ABD işbirlikçisi iktidarlar, Kıbrıs'ın bağımsızlık ve egemenliğini ortadan kaldıran istilâcı tutumda ısrar ederek, gittikçe daha fazla batağa saplanıyorlar. Süleyman Demirel, Le Monde dergisine verdiği demeçte Türkiye hakim sınıflarının görüşünü açık sözlülükle belirtiyor: «Bir fiili durumdur ve bunu kabul etmelidirler.» (Milliyet (22 Mayıs 1975)

İşte emperyalistlerin ve işbirlikçilerinin zorbalık anlayışları budur. Onlara göre gücü yeten devlet, isteklerini zorla kabul ettirmek hakkına sahiptir. Bu görüşü sa[illegible] kendilerinden daha büyük dev[illegible]in zorbalık politikasına boyun eğmeyi de peşinen kabul etmiş olurlar. Ne var ki, zorbalık politikası günümüzde iflâs etmektedir. Bunun en güzel örneği, ABD emperyalistlerinin içine düştüğü durumdur. Onlar, nükleer silâhlarına, deniz ve uçak filolarına, askeri güçlerine dayanarak, isteklerini küçük ülkelere zorla kabul ettireceklerini sanmışlardı. Fakat dünya halkları ABD emperyalistlerinin bu zorbalık ve saldırı politikasını yenilgiye uğratıyorlar. Olaylar göstermiştir ki, saldırıya uğrayan küçük bir ülke, dünyada en geniş desteği kazanmakta ve güçlü görünen büyük devleti adım adım altetmektedir.

★ NATO İÇİNDE KIBRIS'IN TAKSİM PAZARLIKLARI

Kıbrıs'a asker çıkartılmasının kimin işine yaradığı bugün artık apaçık ortaya çıkmış bulunuyor. Şimdi NATO içinde Kıbrıs'ın taksim edilmesi pazarlıkları yapılmaktadır. Kıbrıs'ın bağımsızlığı, egemen bir devlet olduğu tamamen bir kenara atılmıştır. Kıbrıs'ın kaderi, Kıbrıs dışındaki ülkeler arasında tartışılmaktadır. Kissinger ve yardımcıları, Ankara ve Atina arasında mekik dokuyorlar, Türk ve Yunan Dışişleri Bakanları bu iş için buluşuyorlar, Brüksel'deki NATO toplantısında Kıbrıs'ın kaderi görüşülüyor. Ford, Demirel ve

(Devamı 3. Sayfada)

Yunan Devrimcilerinin Türkiye'li Devrimcilere ve Halkımıza Duyurulmak Üzere Dergimize Gönderdikleri Mesaj :

«TÜRKİYELİ ANTİ — FAŞİSTLERE VE ANTİ — EMPERYALİSTLERE SELAM»

PESP İlerici İşçi Sendikası Kanadı) ile PPSP (İlerici Öğrenci Sendikası Kanadı)nın bugünkü toplantısı, Türkiye anti - faşist anti - emperyalist hareketine bir mücadele selamı göndererek, Türkiye gençliğinin Amerikan emperyalistlerine ve onların yerli uşaklarına karşı mücadeleci eylemlerini selamlar. Üzerine basarak söylemek isteriz ki, halklarımız arasında hiçbir çelişme hiçbir ayrılık yoktur. Çelişme ve ayrılıklar, yalnız ülkelerimizin hakim klikleri ve onların arkasındaki emperyalist büyük devletler arasında vardır.

Emperyalistler, Kıbrıs'ı canavarca zıtlıklarına mekan yaptılar. Her biri diğerini, orada gerici hakimiyetini kurmaya çalışmakla suçluyor.

Kıbrıs halkının gerçek çıkarları, Türkiye ve Yunanistan'daki hakim sınıfların çıkarlarıyla tam bir zıtlık içindedir. Kıbrıs sorunu gerçekte Kıbrıs'ın her türlü hakimiyetten kurtuluşu sorunudur.

Toplantı, bütün emperyalist güçleri, özellikle her iki süper devleti ve şövenist ve milliyetçi parolalarla Yunanistan ve Türkiye halkları arasındaki dostça ilişkileri zehirlemeye çalışan Ankara ve Atina'daki hakim klikleri lânetler. Türkiye halkının emperyalizme, faşizme ve her türlü gericiliğe karşı kararlı mücadelesini selamlar. Türkiye halkı ile Yunanistan halkı, mücadeleci dayanışmalarını güçlendirmeli ve bütün çabalarını ortak düşman olan her iki süper devleti ve Ankara ile Atina'nın gerici kliklerini birlikte altetmek için birleştirmelidir.

Faşizm ve emperyalizme ölüm!

Yaşasın Türkiye halkının faşizme ve emperyalizme karşı mücadelesi!

Yaşasın Yunanistan ve Türkiye halklarının ortak mücadelesi!

Yunanistan, Kıbrıs ve Türkiye, bağımsızlık için ileri!

Atina, 17.2.1975

HALK POSTASI

Kitlelerin öğretmeni olmadan önce, öğrencisi olun

SEÇİM YOLU

Ankara'nın Güdül kazasında 14.5.1975 tarihinde geçen bir olayı anlatmak istiyorum. Kazamızın doğusunda 5 kilometre uzağında bağlar bulunmaktadır. Kazamızın şimdiki belediye başkanı AP'lidir. Bu şahıs çeşitli dalaveralarla seçilmiştir. Şimdi ise gelecek seçimde oy almak ve Milliyetçi Cephe hükümetine iş yaptı dedirtmek için bu bağlara bir yol yaptırmaya kalktı. Yol fakir halkın arazisinden geçirildi halka yol yapılan arazileri karşılığında hiçbir bedel ödenmemiştir. Tarlalarda ekili mahsuller ve bağlarda meyveye dönmüş ağaçlar acımasızca dozerle yıkılıp ezilmiştir. Bu zarar da yine ezilmiş olan halkın üstüne yıkılmıştır.

Ben dozere engel olmak istedim. O zaman bütün AP'li ve MHP'liler etrafımı çevirdiler. Ve beni dövmeye kalktılar.

Bizim 7 dönümlük arazimizden başka hiçbir şeyimiz yok. Öyle bir memlekette yaşıyoruz ki, bir yerde 60.000 dönüm arazili bir ağa, bir yerde 8 dönüm arazili bir şahıs. Bu da yetmiyormuş gibi burjuva hükümeti şimdi de tuttu bu 8 dönümü bedelsiz ve zorla elimiz den yol diye alıyor. Bu şekilde olan yalnız ben değilim. 30 - 40 aile daha vardır.

Güdül'den öğrenci
Hüseyin ÖNER

UYANIŞ

Halk toplanmış meydanlarda
Koşuyorlar, koşacaklar.
Devrim devrim diye diye
Coşuyorlar, coşacaklar.

Geldi safa devrimciler
Görünmez ortada itler.
Çıkarcı faşist çevreler
Korkuyorlar, korkacaklar

Türkü Kürdü hep birlikte
Yürürüz biz aynı izde
Pis faşistler önümüzde
Kaçıyorlar, kaçacaklar

Faşistlerden hınçlarını
Toplarını, tanklarını
Ezilenler haklarını
Alıyorlar alacaklar

Afer_i der karabahtları
Eşittir insan hakları
Aradaki sınıf farkları
Kalkıyorlar, kalkacaklar

İstanbul'dan bir devrimci

HAPİSHANELERİN BOZUKLUĞU, DÜZENİN BOZUKLUĞUNDAN MEYDANA GELMEKTEDİR

Size Türkiye'deki hapisanelerden bahsetmek istiyorum.

Hapishanelerde mahkûmlara dayak atılıyor. Hattâ dayaktan adam öldürülüyor veya sakat bırakılıyor. Bir ton haksızlık yapılıyor. Osmanlı Devletinden bu zamana kadar hiç bir şey değişmemiştir. T.C. kanunlarının hiç birinde dayak atmak yoktur. Ama neden bütün hapishanelerde eziyet yapılır, işkence edilir?

Dayağı garibanlar, kimsesizler yer. Ağalar, beyler yemezler. Aksine bunlar itibar görür. Hapishanelerde eşitlik yoktur. Parası olan sırtını idareye yaslar. Bütün cezaevlerinde rüşvet yenir. Parayla alınmayacak hiç bir şey yoktur.

Hapishanelerde idare personeli ve idare ticaret yapar. Meselâ 5,5 liralık çay idare tarafından kantinde 30 liraya satılır, hem de resmen. Kantin ve tabldot kâr etmek için çalıştırılır. Ayrıca ekmekler hep hamur gelir. Yani, paralı olup dışarıdan yemek getirtmedikçe, ya da para yedirtmedikçe, beslenmek imkânsızdır. Çünkü kaçavanaların yemeği yenilmeyecek derecede kötü. Kantinde, lâzım olan hiç bir yiyecek satılmıyor.

Hapishanelerde temizlik yapılamaz. Ağa, bey takımına hususi hamam yakılır, gariban ise temizliğini sağlayamaz. Tuvalet, musluk ve mutfak yetersizdir. Çamaşır yıkanmıyor. Bütün mahkûmlar sıhhatli olamaz. Hasta olanlar tedavi edilmiyor. Acil vakalar bile hastaneye gönderilmiyor.

Hapishanelerde demirbaş yataklar yoktur. Yatağı olmayan yoksullar tahta üzerinde veya yerde yatarlar. Aynı zamanda çok sıkışıklık var. Çoğu zaman bir yatakta birden fazla mahkûm yatıyor.

Cezaevlerine düşenlerin büyük bir kısmı okuma yazma bilmez. Bunlar okutulmaz. Cezaevleri yönetmeliğinde okuma - yazma eğitimi yapılacağına dair hüküm olmasına rağmen bu uygulanmaz. Cezaevlerinde çalışan mahkûmlara emeklerinin karşılığı verilmez. Bu çalışanlar idare tarafından sömürülmektedirler.

Ben bir mahkûm olarak bir kaza cezaevinde yatmaktayım. Gardiyanların ve savcının çok kötülüğünü gördüm. Bir gün gardiyan odasına giderek ziyaretçimin niçin alınmadığını sorduğumda, mahkemelik olduk, Savcı da tahrik etti, olay büyüdü. Ziyaretçim tâ Ankara'dan gelmişti... Bu savcı, bir kaçma olayında, hiç ilgim olmadığı halde beni suçladı ve evimi bile arattırdı. Aynı savcı, sebepsiz yere bir arkadaşımın infazını yaktı. Bu savcının adı Kemal Kadıoğlu'dur. Ayrıca hasta olduğum halde tedavi altına alınmadım.

Yukarıda anlattığım gibi, hapishanelerin düzeni tam manasıyla bozuktur. Hapishanelerin bozukluğu, düzenin bozukluğundan meydana gelmektedir. Bizler kader kurbanları değil. bozuk düzenin kurbanlarıyız. Bir gün gelecek ki, bu düzen değişecek. Bu düzen değiştiği zaman suçlular da kalkacaktır. Zindanlar da.

Kahrolsun sömürü düzeni!
Ah şu özgürlük!

Bozuk Düzen Kurbanı
Bir Mahkum

ADANA'DA TARIM İŞÇİLERİ DEVRİMCİ SENDİKALARDA ÖRGÜTLENMELİ

Ben Adana'nın kenar mahallelerinden birinde oturmaktayım. Burada tarım işçilerinin sayısı epey fazladır. Mevsim dolayısıyla, son günlerde devamlı kazma dövmeye gidiyoruz. Biz tarım işçileri zor şartlar altında çalışmaktayız. Kazma mevsimi geldiğinde işçilerin bir kısmı şehirdeki evlerini terkederek vivar köylere giderler. Çoğu ise şehirde kalarak tarlalarda gündelikçi olarak çalışırlar. Bu işçilerin hemen hepsi Kürt'tür.

Tarlaya gitmek için gece saat üçte kalkarız. Günde en az on saat kazma döveriz. Evimize de ancak akşam 7'de gelebiliriz. Ağalar bütün işçileri tek vasıtayla götürmek için hayatımızı tehlikeye atarlar ve tek kamyon veya motora bir sürü işçiyi üst üste bindirirler. Bu yüzden her sene ölümle sonuçlanan kazalar olur.

Ağır çalışma şartlarına rağmen yevmiyeler çok düşüktür. Geçen sene otuz lira olan yevmiyelerin bu sene ne kadar olduğu henüz belli değil. Dayıbaşılar işçilerin düşük ücrete gösterecekleri tepkiden korktukları için ücretlerin ne kadar olduğunu soran işçilere «bu hükümet işi, daha belli değil» diyorlar.

Dayıbaşılar bütün gün başımızda, hiç durmadan çalışmamız için bağırırlar, baskı yaparlar. Elciler, işçilerin zaten düşük olan yevmiyelerine göz dikerler. Meselâ geçen sene Toto denilen elci işçilerin beş liralarına el koymuş işçilere yirmibeş lira yevmiye ödemiştir.

Biz tarım işçilerinin hiçbir sosyal hakkı yoktur. Bizler ağaların ve adamlarının baskı ve sömürüsüne karşı birleşmeli, haklarımızı elde edebilmek için devrimci sendikalarda örgütlenmeliyiz.

Not: Mektubumla birlikte sizlere kazmada çalışan kadın işçileri gösteren bir resim çizdim. Uygun bulup derginizde yayınlarsanız memnun olurum. Halkın Sesi'ne bir de resim hakkında eleştirim var. Kadın resimlerine çok az yer veriliyor. Çizilen kadınların da işçi, köylü veya öğrenci olduğu belli olmuyor. Mesela 1 Mayıs sayısında kapakta çizilmiş olan kadının ne olduğu belli değil, şekli iyi değil.

Fidan KARAKUZU

BİR OKUYUCUMUZUN MEKTUBU

SURİYE VE SOSYAL - EMPERYALİSTLER - II

Derginizin 1. sayısında yine bu başlık altında yazdıklarıma devam ediyorum. Suriye'de revizyonistlerin oyunlarını Türkiye halklarına göstermenizi dilerim.

Baas'ın temel ilkeleri :

Baas Partisi iktidara gelince üç slogan ortaya attı: 1) Birlik, 2) Özgürlük, 3) Sosyalizm. Baasçılara göre birlik demek, Arap halkının manevi ve ruhî bakımdan birleşmesi demektir. Yani bu birlik sosyo - ekonomik temellere dayanmamaktadır. Bu da bildiğimiz Arap çorbasına benzer. Onlara göre sosyalizm ise bir sosyo - ekonomik ilkeler grubundan çok, ulusal morali yükseltmek için kullanılan belirsiz bir terimdir.

Böyle bir ideolojiye sahip olan Baasçılar, içerde revizyonistlerden kuvvet almaktadırlar. Revizyonistler sosyalist ideolojiyi bir kenara itip, sosyal emperyalistlere itaat ederek Baasçılarla bu acayip çorbayı yapmaya çalışmaktadırlar. Her ikisi «ilerici» diye bir cephe kurmuşlar. Buna karşılık bütün Kürt ve Arap devrimcileri zindanlarda ve işkence altında yaşamaktadır. Örneğin Kürt Demokrat Partisi'nin dört lideri iki buçuk senedir mahkemesiz sorgusuz Al Mezzet hapishanesindedirler. Aslında bu cepheye Baas Cephesi demek daha uygundur. Çünkü bütün ordu ve memleket idarecilerinin yüzde 99,9'unu Baasçılar oluşturuyorlar. Hattâ gece bekçileri bile onlardan seçiliyor,

Revizyonistlere gelince, onlar mistik, şöven Baasçıların arkasından koşmaktadırlar. Zira sosyal - emperyalistler öyle istiyorlar. Revizyonistlerin ihanetinden dolayı ilerici ve devrimci kesime indirilen darbe ağır oldu. Çünkü revizyonistler, sosyalizm adı altında devrimci potansiyeli pasifleştirerek ve orta burjuvalarla işbirliği yaparak emekçileri doğru yoldan saptırmaya çalıştılar. Şimdi Baasçılar ve revizyonistler emekçi sınıfı barbarca ezmektedirler. Amerika'da ve Güney Afrika'da zencilere karşı uygulanan yöntemleri olduğu gibi kopya ederek Kürtlere uygulamaktadırlar. Kürtleri vatandaşlıktan çıkartarak Türkiye ve Lübnan'a kaçırtmak istiyorlar.

Arkadaşlar, hiç unutmamamız gereken şey şudur ki, revizyonizm, emperyalizm ve faşizm kadar tehlikelidir.

Yaşasın gerçek devrimci hareketler!
Kahrolsun revizyonistler!
Yaşasın halkların özgürlük mücadelesi!

HALKIN SESİ **Haftalık Dergi * Sahibi: İlker Sümerkan — Sorumlu Yazı İşleri Müdürü: Erhan Ünsal — Yönetim Yeri: Çatalçeşme Sok. 46/11, Cağaloğlu, İstanbul — Yazışma ve Abone Adresi: P.K. 1112, Sirkeci, İstanbul * Dizgi, tertip, baskı: ÖZGÜR Gazetecilik ve Matbaacılık İşletmesi — İstanbul**

ABONE ŞARTLARI : Yurtiçi: Yıllık 100, altı aylık 50 lira. Avrupa (uçak): Yıllık 150, altı aylık 75 lira ★ İLAN ŞARTLARI : Santimi otuz lira — Yayın ilânları: Sabit çerçeve 100 lira ★ İSTANBUL DAĞITIM: FUAT BÜTE — İZMİR DAĞITIM: ORHAN ÖZŞİŞMAN — ANKARA DAĞITIM: RAMAZAN ÇETİN.

Fetihçilik Yarışını Kim Kazanacak?

(Baştarafı 1. sayfada)

Karamanlis arasında bu konuda pazarlık. lar yapılıyor.

İşte bu ortamda düşüncesi sorulmayan biri varsa, o da Kıbrıs'ın iki toplumdan meydana gelen halkıdır. Oysa Kıbrıs'ın kaderini tayin etme hakkı, yalnız ve yalnız Kıbrıs'a aittir. Hangi gerekçe ve bahaneyle olursa olsun, hiç kimsenin Kıbrıs'ın kaderine müdahale etmeye hakkı yoktur.

ABD emperyalistlerinin bütün telaşı, Kıbrıs meselesini NATO içinde çözmektir. Türkiye ve Yunanistan arasındaki çatışmanın derinleşmesi, ABD emperyalistlerini ve NATO'yu endişelendirmektedir. ABD ve NATO için önemli olan, Kıbrıs'ın kendi hakimiyetleri altında olmasıdır. Kıbrıs'taki Türk işgali bunu garanti altına almaktadır. Fakat bir de Yunanistan'ı tatmin etme meselesi vardır. NATO'nun güney - doğu kanadının ayakta kalması geniş ölçüde buna bağlıdır. ABD'nin Türkiye'yi uzlaşmaya zorlamasının sebebi budur. ABD emperyalistleri, bugün aynı baskıları Orta - Doğu'daki diğer jandarmaları olan İsrail üzerinde de uygulamaktadır. ABD'nin çeşitli Arap ülkeleri üzerindeki hakimiyetini koruması, İsrail'in belli bir uzlaşmayı kabul etmesine bağlıdır. Türkiye'nin durumu da farklı değildir. Bir gazete haberine göre, bizzat Kissinger, bu benzerliğe işaret etmektedir. Gazete söyle diyor:

«Yine Amerika'lı gazetecilerin verdikleri bilgiye göre, Kıbrıs konusundaki pazarlıklar sırasında Kissinger, Türkiye'yi dolaylı bir dille tehdit ederek, Türkiye'nin Kıbrıs'ın Omorfo bölgesiyle Magosa'dan çekilmesini istemiştir. Aksi halde kötü sonuçların doğabileceğini de söyleyen Kissinger, bu konuda İsrail'i örnek vermiştir. İsrail'in bir kısım topraklardan geri çekilmeyi kabul etmediğini, bu nedenle barışın sağlanamadığını söyleyen Kissinger 'şimdi ise pişmanlar' demiştir.»

(Yeni Ortam, 24 Mayıs 1975)

★ KIBRIS'A ASKERİ MÜDAHALE TÜRKİYE'Yİ YALNIZLIĞA SÜRÜKLEDİ

Kıbrıs, Doğu Akdeniz'de ABD emperyalistleri için batmayan bir uçak gemisi haline getirilmiştir. Bu durum, bütün Orta Doğu ülkeleri üzerinde ABD tehdidini arttırmaktadır Bu sebeple bütün Orta Doğu ve üçüncü dünya ülkeleri, Türkiye'nin Kıbrıs'ı işgal etmesini protesto ediyorlar. Türkiye hakim sınıfları gerçekleri halkımızdan gizlemeye ve emekçi kitleleri kandırmaya çalışıyorlar. Bütün Arap ülkelerinin üçüncü dünya ülkelerinin hemen tamamının, Balkan ülkelerinin. Çin Halk Cumhuriyeti, Arnavutluk, Vietnam Demokratik Cumhuriyeti gibi sosyalist ülkelerin bu konudaki tavırları açıktır. Bütün bu ülkeler, Kıbrıs'taki yabancı birliklerin derhal geri çekilmesini ve Kıbrısın geleceğinin Kıbrıslılar tarafından kararlaştırılması gerektiğini defalarca açıkladılar.

Asya Afrika Halkları Dayanışma Örgütü Mayıs ayında Lefkoşe'de toplanmış ve toplantıda, Mısır'lı Genel Sekreterin «Türkiye'ye karşı siyasal ve ekonomik ambargo uygulanması» çağrısı alkışlarla karşılanmıştır. (Cumhuriyet, 18 Mayıs 1975) Filistin Kurtuluş Örgütü bağımsız Kıbrıs devletini desteklediğini ve Türk işgaline karşı olduğunu, açıkça belirtmekte ve Rum göçmenlere «çadırlarda oturmaları» tavsiye etmektedirler. (Milliyet, 5 Nisan 1975) Güney Vietnam Geçici Devrim Hükümeti, Kıbrıs'lı Rum kadınların yürüyüşüne temsilci yollamıştır. Karamanlis'in geçende yaptığı Romanya ziyareti sonunda yayınlanan bildiride, Romanya «bütün yabancı birliklerin Kıbrıs'tan çekil mesini» talep etmektedir.. Bütün ülkelerin oybirliği ile alınan Birleşmiş Milletler kararı da Kıbrıs'ın halklarının ortak görüş ve menfaatlerini dile getirmektedir.

Avrupa emperyalistlerinin tutumu da üçüncü dünya ülkeleri gibidir. Demirel bu durumu Le Monde gazetesine verdiği demeçte «Avrupa Yunanistan'ı desteklemeli» diyerek açıkça belirtiyor. Avrupa Ekonomik Topluluğunun ve Avrupa Konseyinin çeşitli toplantılarında bu durum açıkça ortaya çıkmıştır. Türkiye'yi destekleyen tek bir Avrupa ülkesi yoktur. Sovyet sosyal emperyalistleri ve onu izleyen Varşova paktı ülkeleri de, işgalden hemen sonra Yunanistan'ın arkasına geçmişlerdir. Sovyetler Birliği ülkelerin bağımsızlığı ve egemenliği ile ilgili her ilkeyi bir kenara atarak, gargaşalığın artmasını istiyor ve bulanık suda balık avlıyor. Türkiye'nin işgaline yeşil ışık yakan Sovyetler Birliği bugün ise Yunanistan'ın arkasına geçmiş bulunuyor.

★ CHP VE MC BİRBİRİNİN KÜLAHINI GİYİYOR

Bu durumda geriye ne kalmaktadır? Gerçek olduğu gibi ortaya konmalıdır. Türkiye ABD emperyalistleri dışında, İran ve Pakistan gibi bir-iki ülkenin gönülsüz desteğine sahiptir. ABD emperyalistleri de, Yunanistan'ı razı etmek için Türkiye'yi belli tavizlere zorlamaktadır. Görüldüğü gibi, ne Erbakan'ın müslümanlığı, ne de ABD desteği Türkiye'yi bütün dünyada yalnızlığa düşmekten kurtaramamıştır. Bu şartlar altında iktidarda ister milliyetçi Cephe olsun, isterse Ecevit gelsin Türkiye bazı tavizler vermek durumundadır. Milliyetçi Cephe iktidarı, CHP'nin eleştirilerinden korkmaktadır. Ecevit ise ABD Dışişleri Bakanı yardımcısı Hartman'a ancak «güçlü bir hükümetin» bu tavizleri verebileceğini söylemiştir. Ecevit, ABD emperyalistlerine ancak kendisinin bu meseleyi çözebileceğini dolaylı olarak ifade etmektedir. Aynı gerçeği Nadir Nadi şu sözlerle açıklıyor:

«Ecevit bugün iş başında bulunsaydı, onunla anlaşmak bir ölçüde daha kolay olabilirdi. Ecevit'in barış uğruna onaylıyabileceği ödünlerin ulusal çıkarlarımızı zedelemiyeceğine inandırmak olasılığı daha fazla olurdu.»

(Cumhuriyet, 25 Mayıs 1975)

Bu şartlar altında CHP ve ona yakın bazı yazarlar, Milliyetçi Cepheyi köşeye sıkıştırmak için, işgalci siyasette kendilerinin daha kararlı olduklarını ispat etmeye çalışıyorlar. Bunlar, Demirel, Erbakan, Feyzioğlu ve Türkeş'lerin Milliyetçi Cephesine göre, kendilerinin daha keskin «milliyetçi» olduklarını gösterme çabası içindeler. Ve bu tutumlarını halka «ABD'nin baskılarına karşı çıkmak» şeklinde takdim ediyorlar. Bu çevreler şunu iddia ediyorlar: «Bakın biz Kıbrıs'ı işgal etmekle ABD emperyalisltlerini o kadar kızdırdık ki, ABD Kongresi askeri yardımı bile kesti.»

Fakat unutmamak gerekir ki, aynı Kongre, Vietnam ve Kamboçya'daki faşist kuklalara yeni yardım yapılmasını da reddetmişti. Türkiye'ye yardım yapılmasında ısrar eden Ford ve Kissinger'le, aynı zamanda Vietnam ve Kamboçya'daki faşistlere askeri yardım yapılması için de çalışıyorlardı. Türkiye'ye askeri yardımın devam etmesini savunanlar, aslında Ameri kan tekelci sermayesinin en saldırgan kesimidir. Görüldüğü gibi, Kıbrıs'ı işgal eden Türkiye hakim sınıflarının yeri, dünya ölçüsünde Vietnam ve Kamboçya'nın yıkılan kukla rejimlerinden esasta fazla fark lı değildir.

Kıbrıs'ın işgalinde en keskin tavır aslında bugün dünya halklarının ve ezilen ülkelerin isteklerine en aykırı olan tutumdur. CHP ve Milliyetçi Cephe, iktidar ve muhalefetteki yerlerini değişince birbirlerinin külahını giyiyorlar. Dün Türkeş Kıbrıs'ın tamamını fethedemediği için CHP'yi eleştiriyordu. Bugün de CHP ve yandaşları bir adım bile geri atılamaz diyorlar.

★ İSTİLACILIKTA DİRETMEK YURTSEVERLİKLE BAĞDAŞMAZ

Milliyetçilik yapayım derken, fetihçiliği herkesten keskin savunarak emperyalizme karşı mücadele edilemez, tam tersi yapılır. Milliyetçi Cepheye karşı, istilacılık ta daha kararlı görünmek «ilerici muhalefet» yapılamaz. Türkeş, Erbakan ve Demirellerin milliyetçiliğiyle yarışa kalkanlar, dünya çapında hangi kampın içine düştüklerine bir an olsun bakmalıdırlar. Dar milliyetçi bakış açısı, bazan kişiyi, dünya halklarına en uzak ve emperyalistlere en yakın noktaya götürür. Böyle bir milliyetçilik, 12 ada, Selânik, derken «Viyana kapılarına» kadar gider.

Ancak ilkelere bağlı anti-emperyalist bir politika ile, Milliyetçi Cephenin Amerikan uşağı tutumuna karşı tutarlı bir mücadele verilebilir. Türkiye'nin menfaatleri ve gerçek yurtseverlik bunu gerektirir. CHP'nin tutumu buna aykırıdır ve dayandığı felsefenin Milliyetçi Cepheden farkı yoktur. Onlar da her şeyi NATO menfaatleri içinde halletme peşindedirler. Her iki si de Kıbrıs'ın bağımsızlığına karşıdır., Her ikisi de Kıbrıs'ın kendi kaderini tayin etme hakkını hiçe saymaktadır. Her ikisi de belli tavizler verilse dahi, fethedilen topraklarda kalma kararındadır. ABD'nin Kıbrıs politikasının genel ilkeleri de bunlar değil midir?

Petrol meselesinin yeniden alevlenme ye basladığı bir ortamda Türkiye'nin Kıbrıs'ı bir NATO üssü haline getirmesi daha da şiddetli tepkilere yol açacaktır. Orta Doğu'da savaş ihtimalinin arttığı bir ortamda, Türkiye'nin ABD jandarmalığında ısrar etmesi, yurdumuzun ve halkımızın çıkarlarına aykırıdır. Türkiye'nin menfaati Orta Doğu ülkeleriyle dost olmasındadır. Oysa bugünkü durum, bir savaş halinde Türkiye'yi ABD emperyalizminin jandar malığına itecektir. Kıbrıs'ın işgali, Türkiye'yi ABD emperyalistlerine daha muhtaç duruma sokmuştur. Çünkü Türkiye işgalci siyasetini sürdürecek başka bir desteğe sahip değildir. ABD'nin baskılarına boyun eğmek zorunda kalmalarının sebebi de budur. Bunun sorumluluğu, Kıbrıs konusun da ortak politika izleyen bütün hakim sınıf partilerine ve istilacılığı alkışlayan revizyonistlere aittir.

★ YABANCI ASKERLER ÇEKİLSİN! KIBRIS'IN KADERİNİ KIBRIS'LILAR TAYİN ETMELİ!

Bizim yurdumuzun ve halkımızın men faatlerini savunan tutumumuz açıktır. Yabancı devletlerin Kıbrıs üzerinde yürüttüğü her türlü pazarlığa karşıyız. Bütün yabancı birlikler Kıbrıs'tan çıkmalı ve Kıbrıs meselesini Kıbrıs'ın Rum ve Türk toplumları barışçı görüşmeler yoluyla kendi aralarında halletmelidirler. Hiç bir yabancı devlet, Kıbrıs'ın meselelerine müdahale etmemelidir. Birleşmiş Milletler kararı aynen uygulanmalıdır.

Ege denizi konusunda Türkiye ve Yunanistan arasındaki çatışma barışçı görüşmelerle hakkaniyet esaslarına göre çözümlenmelidir. Türkiye'nin Yunanistan'la savaşmasına karşıyız. Ege denizi, bir Türkiye-Yunanistan denizi haline getirilmeli ve emperyalist menfaatlere kapatılmalıdır. Akdenizde dolaşan yabancı askeri filolar Akdeniz'i terketmelidir.. Akdeniz Akdeniz lilerindir.

Türkiye, Orta Doğu ülkeleriyle birleşmeli bütün ABD askerleri ve üslerini toprakl arından kovmalı, NATO'dan çıkmalıdır! Türkiye, NATO ve Varşova paktı blokları dışında bağımsız ve tarafsız bir ülke olmalı, her iki süper devletin tahakkümüne karşı çıkmalıdır.

Kıbrıs konusunda izlenen ABD işbirlikçisi ve gerici politika emekçi halkımız üzerindeki baskıları da arttırmaktadır. Sıkıyönetim bunun en açık ifadesidir. Sıkı yönetim kalkmalıdır!

FABRİKADAN KÖYDEN

BOYKOT YÜRÜYÜŞ direniş GREV

mücadele örgütlenme

DİSK GENEL KURULUNDA REFORMCU SENDİKA AĞALARI YÖNETİMDE KALDI

Geçtiğimiz hafta, DİSK'in Beşinci Genel Kurulu yapıldı. Kongre'nin ilk günü, misafir olarak gelen CHP'li temsilciler CHP'de birleşmesini savundular. Kemal Türkler de yaptığı konuşmada, CHP iktidarı sırasında özgürlüklerin genişlediğini, CHP'nin kararlı ve halkın menfaatine dönük bir politika izlediğini söyleyerek CHP'den vazgeçilmemesini istedi.

Kemal Türkler, daha sonra, CHP'yi destekleyen konuşmasını yapmak için, Genel Kurul'da herkese tanınan on dakikalık zamandan daha fazlasını talep etti. Divan başkanı bu talebi kabul etmeyince, Türkler salonu terketti.

Kongrede, gerek çalışma raporunu, gerekse Kemal Türkler'i önemli noktalarda eleştiren AS—İŞ Sendikası Başkanı Cenan Bıçakçı, raporun Sıkıyönetim ile ilgili kısmı hakkında şunları söyledi: «Raporda Sıkıyönetimden bir paragraf bahsediliyor. O da 12 Mart Sıkıyönetimi. Halbuki biz daha Sıkıyönetim altındayız. Sıkıyönetim işçi sınıfını ve bütün halkı hedef almıştır. Grevler Sıkıyönetim kararlarıyla durdurulmaktadır. Raporda buna hiç değinilmemiş. Sıkıyönetimin varlığı DİSK'i hiç ilgilendirmiyor mu?»

Bu haklı eleştiriye Kemal Türkler'in cevabı şu oldu: «Evet, sıkıyönetim meselesi raporda yok. Adana'da, İstanbul'da, İzmir'de bazı grev uygulamaları oldu. Sıkıyönetim yasaklamaları da oldu. Biz bunlardan bahsetmedik. Çünkü raporda genel siyaset tayin ediliyor. Birkaç cümle ile bahsedebilirdik, gözümüzden kaçmış.»

Sıkıyönetim işçi sınıfımızın en önemli meselelerinden biridir. Bugün Sıkıyönetimin kalkması, faşizme karşı mücadelenin temel taleplerinden biridir. İşte Kemal Türkler'in «gözünden kaçan» da budur.

Genel Kurul sonunda revizyonistlerin DİSK'i ele geçirme emelleri de boşa çıktı. Revizyonistler, tabandan gelen tepkiyi sendika ağalığını ele geçirmek için kullanmaya çalıştılar.

Yine Genel Kurul'un sonunda alınan kararda, CHP'yi destekleme siyaseti «güç birliği» şeklinde ifade edilerek onaylandı. Kemal Türkler, 26 Mayıs tarihli Yankı dergisine verdiği demeçte, bu gerçeği şöyle ifade etti: «Siyasî partiler içinde CHP, sağ ve faşist güçlere karşı mücadele veren güçlü bir demokratik kuruluş olduğu için, DİSK 14 Ekim seçimlerinden önce aldığı destekleme kararını bu nedenle kaldırmamış bulunmaktadır.»

TOPRAK — İŞ SENDİKASI DAYIBAŞI SENDİKASI TÜM—TOR—İŞ'İ TEŞHİR EDİYOR

Toprak - İş Sendikası bir bildiri yayınlayarak, TSİP revizyonistlerinin hâkimiyetindeki Tüm-Tor-İş Sendikasının bir dayıbaşı sendikası olduğunu açıklamıştır. Bilindiği gibi dayıbaşılar, toprak ağalarının adamlarıdır. Bunlar, ağaların ve beylerin bol ve ucuz işgücü bulmalarını sağlayan, bu amaçla tarım işçileri üzerinde tahakküm kuran asalaklardır. Revizyonistler, şehirlerde nasıl sendika ağalarına dayanarak sanayi proleteryasına hâkim olmak ve böylece işçi sınıfımızın mücadelesini patronların kontrolü altında tutmak istiyorlarsa, köylerde de aynı şekilde tarım işçilerine dayıbaşılar vasıtasıyla hâkim olmaya çalışmaktadırlar. Tüm-Tor-İş'in bu çabalarını teşhir eden Toprak - İş Sendikasının bildirisi şöyledir:

— TARIM İŞÇİSİ KARDEŞLERİMİZE DUYURUYORUZ —

KARDEŞLER

Sendikamız TOPRAK - İŞ, senelerdir teşkilâtsız bırakılan tarım işçilerini teşkilâtsızlıktan kurtarıp, alın terlerinin çalınmasına «dur» demek, yaralarına merhem olmak için kuruldu. Sendikamız, amaçlarını, kuruluğu günden beri ortaya koydu ve bu amaçlarını cesaretle savundu ve savunuyor.

KARDEŞLER,

Devrimci sendika olduğunu iddia ederek kurulan Tüm-Tor-İş diye bir sendika daha var Bu sendika yöneticileri işlerini güçlerini bırakmışlar, sendikamız TOPRAK - İş'i bölücülükle suçlamaktadırlar. Evet, birlik güzel ve kutsal bir şeydir. Ama Tüm-Tor-İş yöneticilerinin yaptıkları, «birlik» maskesi altında gerçek bölücülüktür. Tüm-TOR-İŞ Sendikası yöneticileri dayıbaşılara dayanarak, tarım işçilerini örgütlemeye çalışıyorlar. Biz, bu anlayışa karşı olduğumuz içindir ki onların dilinde bölücü oluyoruz.

Onlar, daha da ileri giderek, tarım işçilerine «TOPRAK - İŞ'e üye olmayın, başınız belâya girer» diyorlar. Buna gerekç olarak da sendikamız TOPRAK - İŞ'in tarım emekçilerinin haklarını savunma ve onları örgütleme mücadelesinde uğradığı baskıları göstermektedirler. Oysa bu baskılar, belâ değil, tarım işçileri için mücadelede bizler için bir şereftir. Onlar, tarım işçilerine, sedikamıza üye olmamalarını söylerken, ağaların ve çiftlik beylerinin koruyuculuğunu yapanlarla aynı dili konuşmaktadırlar.

Şimdi, bölücü olan biz miyiz, yoksa TÜM-TOR-İŞ yöneticileri mi?

Bize bölücü diyen bu adamlar, daha on gün önce, Tarım İş Kanununun çıkarılmasını istemek için ortaklaşa bir miting düzenleyelim dediğimizde, verdikleri cevap: «Biz sizinle işbirliği yapmayız» olmuştur.

Şimdi, bölücü olan biz miyiz, yoksa TÜM-TOR-İŞ yöneticileri mi?

Kahve köşelerinde oturmaktan başka bir iş yapmayan bu adamlar, pamuk ve tütün tarlarında çalışan tarım işçilerine giderek onlara sendikada toplanmanın önemini anlatan, emekçilere yol gösteren bildiri ve afişlerimizi gece gün düz demeden dağıtan arkadaşlarımıza kara çalmayı bir huy haline getirdiler.

KARDEŞLER,

TÜM-TOR-İŞ yöneticilerine «dayıbaşılığın kalkmasını niçin istemiyorsunuz?» diye sorduğumuzda, verdikleri cevapta: «dayıbaşılara karşı çıkarsak, özellikle doğudan gelen işçiler bizi öldürür» diye söylediler. Yine onlar, sendikanın gelişmesinin, Söke ovasında üç dört kişiye dayanması gerektiğini söylüyorlar. Onların kastettiği bu üç dört kişi, sömürücü mütegallibeden başkaları değildir. Onlar, bu fikirleri ile, tarım emekçilerine değil, bu üç dört mütegallibeye güvendiklerini açığa vurmaktadırlar.

Kendilerini devrimci diye ilân eden TÜM-TOR-İŞ yöneticileri, sendikamız TOPRAK - İŞ'in uğradığı baskılara kıs kıs gülüyorlar. Ama yüzleri kızarmadan da köylülere sendikamızı kastederek, «onlar, baskılara göğüs gerip çalışmalarını sürdürsünler, sonunda bu çalışmalardan biz yararlanacağız» diye de söyleyebilmektedirler. Bu mudur Devrimci Sendikacılık? (...)

Biz, teşkilâtsız bırakılan milyonlarca tarım işçisinin tek bir devrimci sendikada birleşmesini savunuyoruz. Kazançlarını, tarım işçilerinin alın terlerinden çalınan paralara dayandıran dayıbaşılığa, yurdumuzun geri kalmışlığına sebep olan iç ve dış sömürüye, milyonlarca halkımızın belini büken yoksulluğa ve hayat pahalılığına karşı mücadele edeceğini bildirilerinde, afişlerinde toplantılarında ve sohbetlerinde cesaretle söyleyen, bu uğurda verilecek mücadeleden «başıma belâ gelir» diye kaçmayan, baskılara cesaretle göğüs geren, bu uğurdaki mücadelede tarım işçilerinin gücüne dayanan ve inanan herkesle, tarım iş kolunda tek devrimci sendika çatısı altında birleşmeye hazırız.

İşte, sendikamız TOPRAK - İŞ, açıkladığımız bu ilke ve amaçlar temeli üzerinde çalışmaktadır. Ve bu temel üzerinde birleşmeyi savunmaktadır.

KAHROLSUN dayıbaşılara dayanan sendikalar!

KAHROLSUN tarım işçilerinin birliğini bozmaya çalışanlar!

YAŞASIN tarım işçilerinin birliği!

YAŞASIN tarım işçilerinin devrimci sendikası TOPRAK - İŞ!

YONETİM KURULU ADINA
Mustafa TÜFEKÇİ

AYDINLIK DAVASI SANIKLARI TAHLİYE EDİLDİ

Ankara Devlet Güvenlik Mahkemesinde yargılanan Aydınlık davası sanıklarının hepsi, 29 Mayıs günü yapılan duruşmada tahliye edilmiştir.

Aydınlık dergisi, Ankara Sıkıyönetim Komutanlığı tarafından kapatılmış, derginin sahibi Doğan Yurdakul, dergi bürolarında çalışan memurlar ve bürolara uğrayan bazı devrimciler çeşitli tarihlerde tutuklanmışlardı. Son tahliye kararı, Aydınlık dergisine yapılan baskıların nasıl bir kanunsuzluk olduğunu ortaya koymaktadır.

Duruşmalar sırasında, yargılanan devrimciler hakkında hiç bir ciddî kanıt ileri sürelememiş ve açılan dâvâ çökmüştü. 29 Mayıs günkü celsede, Savcı Zekai Turan, son olarak TİİKP Davası Savunması'nın Türkiye Ordusu ile ilgili bölümlerini delil olarak göstermeye kalkışmıştır:

Bu iddiaya cevap veren Doğan Yurdakul şunları söylemiştir:

«Bu kitap Sıkıyönetim Mahkemesi önünde 15-30 yıl ceza talebiyle yargılanan 141 sanığın yaptığı bir savunmadır. Savcı Savunma kitabını burada okutturarak bu dâvâda benden şunları sormaktadır. Niçin Sıkıyönetim Mahkemesinde kendini savundun? Niçin Savcının devrimci fikirleri suçlamasına cevap verdin? Niçin 15 sene hapis cezasına boyun eğmedin? Niçin faşizme boyun eğmedin?»

İYÖKD YÖNETİCİLERİ SERBEST BIRAKILMALIDIR

29 Mayıs Perşembe günü İstanbul Devlet Güvenlik Mahkemesinde başlayan İstanbul Yüksek Öğrenim Kültür Derneği davasında, dokuz yönetici hakkında «gizli örgüt» iddiası ileri sürülmüştür. Savcı, İYÖKD eski başkanı hakkında 97, «İleri» gazetesi sahip ve sorumlusu hakkında 123, diğer sanıklar için ise 22'şer yıl hapis cezası istemiştir.

Mahkeme salonuna dinleyici alınmamış, dâvâyı izlemek için gelen gençler Devlet Güvenlik Mahkemesinin bulunduğu kata çıkartılmamışlardır. Tutuklular cezaevine götürülürlerken bina dışında toplanan öğrenciler «Bağımsız Türkiye», «Kahrolsun faşistler» diye bağırarak protesto gösterisinde bulunmuşlardır?

İYÖKD gibi kanuni bir öğrenci derneği hakkında açılan «gizli örgüt dâvâsı, yurdumuzda hüküm süren faşizmin süregelen saldırılarının bir örneğidir. Bu saldırıların bir aracı durumundaki Devlet Güvenlik Mahkemeleri kapatılmalı. bu mahkemelerin bütün kararları iptal edilmeli, hapisteki bütün devrimciler serbest bırakılmalıdır.

ODTÜ ÖĞRENCİLERİNİN KARARLI DİRENİŞİ DEVAM EDİYOR

ODTÜ'de 15 Mayıs'ta başlayan boykot başarıyla devam ediyor. Öğrenciler, 14 Mayıs tarihli Üniversite Konseyi toplanyısına şu talepleri iletmişlerdi:

— Disiplin cezaları kaldırılmalıdır.

— Rektörlük tarafından okulun keyfi bir şekilde kapatılmasından doğan kayıplar giderilmeli, dönem uzatılmalıdır.

— Okul hapishane durumundan çıkarılmalı, jandarma baskısına son verilmelidir.

Bu taleplerin Üniversite Konseyi toplantısında reddedilmesi üzerine, öğrenciler boykota başlamışlardır Rektörlük bütün tehditlerine ve derslerin devam ettiğini ilân etmesine rağmen, boykotu kıramamıştır. Halen okulda 2500 kadar jandarma bulunmaktadır. Rektörlük, 16 öğrenciyi tutuklattırmıştır. Bir genelge yayınlayarak, bir kişi bile gelse derslerin yapılacağını ilân etmiş, derslere girmeyen öğrencilerin jandarmaya ihbar edilmesini istemiştir. Öğretim üyelerinin büyük çoğunluğu bu genelgeyi reddetmişlerdir.

Öte yandan Ankara Sıkıyönetim Komutanlığı bir bildiri yayınlayarak öğrencileri tehdit etmiştir.

ODTÜ öğrencileri yayınladıkları bir bildiride şöyle diyorlar: «Hiçbir baskı ve terör ODTÜ öğrencilerinin kararlı direnişini engelleyemeyecektir.»

GAZİANTEP'TE REVİZYONİSTLER DEVRİMCİ GENÇLİK BİRLİĞİNE SALDIRDILAR

Gaziantep Devrimci Gençlik Birliği aşağıdaki açıklamayı yapmıştır:

«16 Mayıs 1975 günü TSİP ve DKD (Devrimci Kültür Derneği) yöneticilerinden Atilla Karataş (TSİP il sekreteri), Enver Kurt, Ahmet Bozkurt, Hasan Yıldız ve on, onbeş kişi Gaziantep Devrimci Gençlik Birliğine Saldırdılar. Bunlar, «Antep'te Halkın Sesi'ni sattırmayacağız, buna el koyacağız.» diyerek orada bulunan iki arkadaşa saldırdılar. Arkadaşlar onları dernekten çıkarmak için dövüşürken diğerleri Halkın Sesi'ni yırtmaya başladılar. Sonunda dernekten çıkmak zorunda kaldılar. Dernekte bulunan arkadaşlar, «Eğer sizde yürek varsa, devrimciyseniz faşistlerin dergilerini sattırmayın» dediğinde, «bizim meselemiz sizinledir. Dergide Sovyet - Sosyal Emperyalizmi diye yazdırmayız» diye cevap verdiler.

«Gaziantep TSİP'lileri ve DKD derneği faşistlere karşı kararlı bir tavır alacaklarına, devrimcilere saldırmayı herşeyin üstünde tutmaktadırlar...»

Bu saldırganlar birbirlerine bile sandalyeyle hücum etmekle tanınmaktadırlar. Bunlar daha önce de Aydınlık Dergisinin bürosuna saldırmışlar, derginin satışını engellemeye çalışmışlardı. Onların bu saldırısını, polisin Aydınlık dergisine yaptığı baskılar takip etmişti. Ama gerek revizyonistlerin, gerekse polisin devrimci fikirlerin yayılmasını engellemek için yaptıkları saldırılar sonuç vermemiştr. Bu saldırılar revizyonistleri daha da tecrite sürüklemiştir. Onların şimdi de dergimize ve DGB'ne son saldırıları, devrimci fikirler karşısındaki acizliklerinin bir ifadesidir ve sosyal faşist bir tutumdur. Onlar bunu yaparken, yine polisten cesaret almaktadırlar. Halkın Sesi bu son saldırıyı da nefretle protesto eder ve bütün devrimcileri bu bir avuç zorbayı protesto etmeye çağırır. Faşist ve revizyonist zorbalara her saldırdıkları yerde hakettikleri cevap verilmelidir.

FAŞİST ZALİMLERDEN HESAP SORULMALIDIR!

12 MART İŞKENCECİLERİ GENE İŞ BAŞINDA

Devrimcilere Yapılan İşkenceler

12 Mart'ın işkencecileri görevlerine devam ediyorlar. Halen Ankara'da Merkez Cezaevinde tutuklu bulunan Binali Akpınar, Hüseyin Sezek, Fikret Elbaşı İsmail Yıldırım ve Mustafa Olgun, 12 Mart 1975'te ve daha sonraki günlerde Birinci Şube'de ve MİT merkezlerinde işkenceye uğradılar. Faşistlerin işkence metotları gene aynıdır: Elektrik işkencesi ve falaka. Bu beş arkadaşın aşağıda anlattıkları olaylar, hâkim sınıfların «demokrasi» sahtekârlıklarının perdesi altında devam eden faşist diktatörlüğün hunhar çehresini ortaya koymaktadır.

Halkımız işkence ve zulümden nefret ediyor. Faşistlerin yeni işkence ve zulümlerini önlemenin tek yolu, işkenceye karşı güçlü bir protesto yaratmaktır. Aksi takdirde faşistler işkenceye devam etme ve zulmü yaygınlaştırma cesaretini bulacaklardır. Nitekim bu beş arkadaşa işkence yapanlar, «geçmişe sünger çekme» siyasetiyle faşistlerden hesap sorulmasının engellenmesinden de cesaret almışlardır.

Bütün devrimciler ve demokratlar, bütün halkımız, beş devrimciye yapılan son işkencelere karşı sesini yükseltmelidir. İlerici yayın organları ve yazarlar sendikalar, parlamenterler, hukukçular, bütün demokratik örgütler, işkenceleri protesto edelim! Bu işkencelerin baş sorumlusu, o zaman görevde bulunan faşist Irmak Hükumetidir. İstanbul Devlet Güvenlik Mahkemesi Savcısı Osman Nuri Karateke ve görevli Mehmet Beyazıt'ın işkencelerde bulundukları tesbit edilmiştir. Diğer işkenceciler de kendilerini gizleyemeyeceklerdir. İşkenceci zalimlerden mutlaka hesap sorulacaktır.

BİNALİ AKPINAR KENDİSİNE YAPILAN İŞKENCELERİ ŞÖYLE ANLATIYOR:

12 No'lu hücreden alındım. Eğdirip, kaldırarak, duvara süründürerek ve zig zag yaptırarak bir odaya getirdiler. Beni buraya getiren görevlinin adı Mehmet Beyazıd'dı.

Bir sandalyeye oturttular. Bir çok isim sordular. «Söyle, neredeler? konuş» «Bilmiyorum» cevabını bin bir çeşit küfürle, tekme, tokat, copla döverek cevaplandırıyorlardı.

Bir ara burnum kanamış olacak ki, üstüm başım kana bulaşmıştı. Tuvalete götürdüler, temizleyip burnuma pamuk tıkadılar.

Bu defa kafama vurmuyorlardı. Kollarım, sırtım, bacaklarım, avucum... Ne kadar cop yediğimi saymam mümkün değildi.

İkinci gün yine götürdüler. İstanbul soygunundan tut da Filistin kamplarına kadar muhayilelerinde kurduklarını tekrarlatmak istiyorlardı.

Bağdaş kurdurarak oturttular. Vuruyorlardı, tekme, tokat, copla... Kalın bir ağaca, bir iple iki kollarımı yana açarak bağladılar. Aynı şekilde ayaklarımı da... Ayaklarımı havaya kaldırdılar. Bir ucu elimin serçe parmağına, diğer ucu da ayağımın serçe parmağına bir kablo bağladılar. Vücuduma elektrik vermeye başladılar. Feryadımı önlemek için ağzıma bir bez tıkayarak, olanca güçleriyle çöküyorlardır. Fişin dördüncü takılışında elektrik vermeyi kestiler. Biraz hoplatıp, sıçrattılar. Ayakta durabilecek hale gelmem için...

Bir kaç gün sonra bir sesin «Konuşmadı mı daha? Konuşturun şu iti» dediğini duydum. Bu ses, Devlet Güvenlik Mahkemesindeki Savcı Osman Nuri Karateke'nin sesiydi. İşkencede gözlemci, mahkemede savcı!

Bir ara «O kız kim?» dediler. »Arkadaşımın arkadaşı» dediğimde «Ortak mı kullanıyordunuz? Lan o. çocukları» karşılığı verildi. Bir kısmı, «Getirelim onu, hepimiz üstünden geçelim, belki o zaman konuşur» dediler.

İşkence 12 Mart 1975'ten, 23 Mart 1975'e kadar devam etti.

MUSTAFA OLGUN İSE ŞÖYLE DİYOR :

12 Mart gecesi evimize baskın yapıldı. Bizi arabaya bindirip götürdüler. Ertesi gün kaldığım hücreden alınıp, gözlerim bağlanarak götürüldüm. Bir sandalyeye oturttular. Sorular sormaya başladılar. Ben susuyordum. Genellikle ameliyat yarası olan dizime, kafama, kollarıma, sırtıma vuruyorlardı. Üç dört ses, «konuş» deyip durmadan vuruyorlardı, Bir saat böylece geçti. Yarım saat düşünme payı vererek hücreye götürdüler. Orada gezen nöbetçiye tuvalete gideceğimi söyledim. «Sonra gidersin» dedi.

Sabah nöbetçi gelerek kollarımı kelepçeledi, gözlerimi bağladı. Başka bir odaya götürerek sandalyeye oturttular. Bir gün önceki işkence tekrarlandı. Sonra bir başka odaya geçirdiler. Bir ses «yat ulan o. çocuğu» diye bağırdı. Kollarımı çözüp yanlara açarak arkadan bir sırığa bağladılar. Ayaklarımı da ayni şekilde bağladılar ve başladılar copla vurmaya. «Ulan p. konuş ta, kurtul. Yoksa ananı, avradını s. Buradan sağ çıkamazsın. Aşağı atar, intihar etti deriz. Tohumuna para mı verdik» diyorlardı. Buna benzer küfürler ederek cop, tekme, tokat vuruyorlardı.

Sonra elektrik vermeye başladılar. Dört beş kişi değişik, değişik sorular sormaya başladılar. Sadece «bilmiyorum» cevabını veriyordum.

«Konuşmazsan ananı ,bacını getirdik, buradalar, gözünün önünde yapacağız» diye tehdit ediyorlardı. Akımın iyi geçmesi için sürekli su döküyorlardı. Sonra işkenceye ara verip, ellerimi ve ayaklarımı çözdüler. Yerden kalkamayınca, tekmeleyerek kaldırdılar. Akşam arkadaşların sesini duydum. Onların iyi olduklarını öğrenince biraz rahatladım. Sabahleyin kalktığımda ayakta duracak halim yoktu. O gün yine aynı işkence tekrarlandı. Tam 12 gün maddi ve manevi işkence böylece devam etti.

HÜSEYİN SEZEK'E [YAPIL]AN İŞKENCE

İlk sorguda bir sandalyeye oturtup, sorular sordular. «Bilmiyorum» cevabını alınca cop, yumruk ve sert bir nesneyle kafama vurdular

İkinci sorguya başlamadan önce gözlerimi bağladılar ve «eğil sağa sola otur» diyerek bir yere getirdiler Sandalye var zannıyle otururken betona düştüm. Son sür'at ayaklarımı ip halkalara geçirip kollarımı kalasa bağladılar ve coplamaya başladılar. Bir ses «konuşacak mısın lan, kaldırın ayaklarını, devam» dedi elektrik vermeye başladılar Aynı işlem üç sefer yapıldı. Kendime geldiğimde iki kişi beni sallıyordu, hoplattılar, hücreme götürdüler.

Üçüncü sorgu ilk sorgumdaki gibiydi.

Dördüncü sorguda yine yatırıp bağladılar ve elektrik vermeye başladılar Kafamı geriye iterek kollarıma binen ağırlığı hafifletmek istediğimde «dinlenmek, yok, sallan ulan o... çocuğu» diyerek boynumun kökküne copla vuruyorlardı. Elektriğin iyi geçmesi için devamlı su döküyorlardı.

Bundan sonraki sorgular cop, küfür ve yumrukla giderek hafifleyen biçimde sürdü. İşkence 12 Marttan itibaren 11 gün sürmüştür.

İSMAİL YILDIRIM'A YAPILAN İŞKENCELER:

16 Mart 1975 sabahı polisler evimi basarak aldılar. Renault marka beyaz bir taksiyle Konya yolundan Ankara'nın içine doğru götürüldüm Beşevler mevkiine gelince gözlerimi paltomla örttüler. Bir müddet daha gidince taksiden indirdiler. Kollarıma girerek bir binaya götürdüler.

Hücreye gelişimden 15 dakika kadar sonra, sivil bir memur hücreye girdi. Ellerimi arkama kelepçeleyip, gözlerime pamuk bantlar koyarak üzerinden iki kat bezle ayrı ayrı sıkarak bağladı. Kolumdan iteleyerek bazı yerlerde eğiltip doğrultarak, bazı yerlerde duvarlara sürdürerek bir odaya götürdü.

Yeşil halıfleksle döşenmiş bir odada ellerim kelepçeli olarak sandayeye oturttular. Tahminim on kişi kadar olan işkenceciler, birbiriyle ilişkisi olmayan sorular soruyorlar, «soygunlardan, soygun plânlarından bahset» diyorlardı. Hiç ilişkimin olmadığı ilk defa duyduğum isimleri soruyorlar, «yerlerini söyle» diye durmadan copla yumrukla vuruyorlardı. «On beş dakika düşün» deyip, hücreye yolladılar.

Yarım saat sonra aynı memur (adının Mehmet Beyazıt olduğunu öğrendik.) başka bir yere götürdü. Yere oturtup soyundurdular. Kollarımı gergin bir vaziyette ağaca bağlayarak yere sırtüstü yatırdılar. Ayaklarımı da bağladıktan sonra el ve ayaklarıma kablo bağlayıp üzerime su attılar. Aralıklı olarak yerde ve askıda ceryan verdiler. Organımda elektrik gezdirdiler. Bu arada ağzıma çaputla basarak feryadımı engellemeye çalışıyorlardı. Bir ara gözlerimdeki bağ kaydı ve bazı işkencecileri görebildim. Bunlardan sarışın, saçları hafif dökülmüş, 1.80 boylarında, şişmanca, tahminim 40 yaşlarında olanı eli arkasında uzakta duruyordu. Tavırlarından işkence yöneticisi olduğunu tahmin ediyorum Mehmet Beyazıt da işkencelere giriyordu Biraz zıplatıp hücreye götürdüler.

Bu işkenceler 16 Marttan, 23 Marta, Mamak Cezaevine götürülünceye kadar bazı günler iki kez, bazı günler üç kez devam etti

20 Mart 1975 günü sabah saat 6 sıralarında evden alındım. İstanbul Gayrettepe'deki I. Şubeye götürüldüm. Burada sorgum sırasında bir örgütten olduğumu, aradıkları kişilerin yerlerini bildiğimi iddia ederek sorular sormaya başladılar. Hiçbir şeyle ilişkim olmadığını defalarca söylememe rağmen ağır hakaretlerde bulundular. Burada sıralayamacağım küfürler ettiler. Tabiî sürekli olarak dövüldüm. Bu dövülme sırasında görevli memurların dediğine göre İstanbul Devlet Güvenlik Mahkemesi Savcısı da orada bulunuyordu. Ondan da ayrıca dayak yedim. Sonradan Ankara'da Emniyet Sarayında gözlerim bağlı, ellerim arkadan kelepçeli olarak sorgum yapılırken, İstanbul I. Şube memurlarından birisi de Ankara'daki sorguma katıldı. Ana avrat söverek, «bu o.... çocuğu İstanbul Devlet Güvenlik Mahkemesi Savcısına da hiçbir şey söylemedi» diyerek beni dövenin savcı olduğunu doğruladı

Altı gün maddî ve manevî işkence altında kaldım. İfadem bu koşullar altında alındı.

Türkiye'de Milli M
Özünde Köylü Mese

Milli meseleyle ilgili olarak geliştirilen bir görüş üzerinde durmak istiyoruz. Bu görüşe göre, Türkiye emperyalist bir ülkedir. Kürdistan ise onun sömürgesidir. Bu sebeple milli meselenin çözümü, Kürt milletinin sömürgeciliğe karşı mücadelesidir. Baş çelişme, Türk emperyalizmi ile Kürt milleti arasındadır. Bu yüzden Kürdistan'da köylünün toprak ve hürriyet mücadelesi arka plana atılmalıdır.

TOPRAK AĞALARI VE FAİZCİLERLE UZLAŞMA TEORİLERİ

Bu görüşler uygulama alanında şu sonuçları getirmektedir: İki halkın emperyalizme ve gericiliğe karşı omuz omuza mücadelesinin reddedilmesi. Her milliyetten proletaryanın ve halkların ayrı ayrı örgütlenmesi. Milli boyunduruğun milli - demokratik devrimle kırılmasının ve proletarya önderliğinin reddedilmesi.

Bu tezler, hiç şüphesiz Kürt burjuvazisinin ve toprak ağalarının menfaatlerini temsil etmektedir. Aynı görüşleri Troçkist - Tasfiyeciler de açıkça savunmaktadırlar. Kendi ifadeleriyle aynen şöyle demektedirler:

«Bir kesim ağalar da vardır ki milliyetçidir. Patron - ağa devletinin milli zulmüne karşı çıkıyor. Kürt milletinin mücadelesini destekliyor. İşte biz bu ağaları diğer ağalardan ayırt edelim. Bu ağalara diyelim ki: Siz de ağasınız, siz de bizi sömürüyorsunuz. Bu sizin kötü yanınızdır. Ama siz patron-ağa devletinin milli zulmüne karşı çıkıyorsunuz. Bu da sizin iyi yanınızdır. Biz sizin kötü yanınızla yani ağalığınızla mücadele edeceğiz. Milli zulme karşı çıktığınız için de sizinle dost olacağız. Yani milli zulme karşı birlikte mücadele edeceğiz. Ancak bu mücadelede her iki taraf da karşılıklı fedakarlık yapmalıdır. Siz (yani milliyetçi ağalar) kiraları düşürün, bizi biraz daha az sömürün. Mahsulün yarısını alıyorsanız bundan vazgeçin, üçte birini alın. Eğer üçte birini alıyorsanız bundan vazgeçin dörtte birini alın. Ya da daha azını alın.

«Faizcilere gelince.. Eğer bunlar milliyetçi ise, milliyetçi toprak ağalarına nasıl davranıyorsak bunlara da öyle davranalım. Bunlara daha düşük faizle borç vermelerini söyleyelim.

«Türk Patron-Ağa devleti Kürt milleti üzerinde sömürü, baskı ve zulüm saltanatı kurmuştur. Bugün bu devletin Kürt milleti üzerindeki baskılarına, zulmüne karşı çıkan herkesi mücadelede yanımıza çağırmalıyız. İster ağa olsun, ister faizci olsun, ister bir Patron-ağa partisinin üyesi olsun. İsterse milletvekili olsun.»

Troçkist - Tasfiyeciler, bu fikirlerini başka yazılarında da savundular. Fakat biz uzatmak istemiyoruz. Kısaca belirtelim ki, Tasfiyeciler de, milli meselenin çözümünü iki halkın omuz omuza mücadele ederek başaracağı milli-demokratik devrimde değil, «Kürt milletinin mücadelesinde» görüyorlar. Onlar işgal ve sömürgeciliğe karşı milli mücadelenin taktiklerini benimsiyorlar. Kürdistan'da toprak devrimini reddederek, milli meselenin aslında köylü meselesi olduğunu inkar ediyorlar. Mao'nun Çin'de Japon işgaline karşı uyguladığı strateji ve taktikleri ileri sürüyorlar. Böylece toprak devrimini reddediyorlar. Bu görüşlerin Kürt burjuvazisi ve toprak ağalarının görüşlerinden bir farkı olmadığı ortadadır. Gerek Kürt burjuva milliyetçi akımı, gerekse onun etkisi altında olan Troçkist - tasfiyeciler, Türkiye'de milli meselenin temelini hatalı olarak tesbit ediyorlar ve görüşlerini buna dayandırıyorlar. Daha doğrusu, temsil ettikleri sınıf menfaati onları bu görüşlere getirmektedir.

GERİ ÜKELERDE MİLLÎ BOYUNDURUĞUN SOSYAL TEMELİ

Bugün dünyada birçok millet, milli boyunduruk altındadır. Sömürgecilik ve emperyalizm halen varlığını devam ettirmektedir. Dünya ülkelerinin önemli bir kısmı sömürge ve yarı-sömürge durumundadır. Diğer taraftan emperyalizme bağımlı durumda bulunan bir çok ülkede birden fazla milliyet yaşamaktadır. Dünya haritasını zihnimizde canlandırırsak, yarı-bağımlı ülkelerin büyük çoğunluğunun bu durumda olduğunu görürüz. Misal olarak ilk aklımıza gelenleri sıralayalım: Türkiye, İran, Irak, Suriye, Pakistan, Endonezya, Afganistan, Malezya, Birmanya, Hindistan, Habeşistan ve Afrika ülkelerinin büyük çoğunluğu.

Türkiye ve İran gibi eski feodal imparatorlukların kalıntısı olan devletler dışında, bu ülkelerin hemen hepsi siyasi bağımsızlıklarını son yüzyıl içinde kazandılar. Türkiye ve İran ise, eski feodal imparatorluklar olmakla beraber, gelişen batı kapitalizminin yarı-sömürgesi durumuna düşmekten kurtulamadılar. Üçüncü dünya içinde yer alan bütün bu ülkelerde devlete hakim olan milletler yanında, henüz milli bir devlet kuramamış olan bir çok millet ve milliyet yaşamaktadır. Bağımsız bir devlet kurmamış olan bu milletler üzerindeki baskı katmerlidir. Bunlar, hem emperyalizmin, hem de hakim milletin baskısı altında ezilmektedirler.

Bu ülkelerin ortak karakteri, geri ülkeler olmalarıdır. Feodal ve yarı-feodal ilişkiler bu ülkelerde çeşitli ölçülerde yaşamaktadır. Emperyalizmin yarı-sömürgesi olmaya devam etmeleri, işte bu geri toplum yapısı üzerine oturmaktadır. Bu ülkelerde devletin esas sahibi olan hakim millet yanında, boyunduruk altında yaşayan milletlerin bulunması da, bu geri toplum yapısına dayanmaktadır. Bu ülkelerin unutulmaması gereken diğer bir özelliği de, bizzat hakim milletin de emparyalizmin baskı ve sömürüsü altında olmasıdır. Meseleye dünya çapında baktığımız zaman, bizzat hakim millet de ezilen milletler arasında yer almaktadır.

Lenin şöyle demektedir:

«Çok milletli devlet geri kalmışlığı temsil eder, ya da bir istisnadır.» (Doğuda Ulusal Kurtuluş Savaşları, s. 106).

Stalin ise aynı gerçeği şu sözlerle ifade etmektedir:

«Milli boyunduruğun sosyal temeli, ona hayat veren kuvvet, yok olan toprak aristokrasisidir. Bunlar devlet çarkının ne kadar yakınında iseler, bu çarkı ne kadar sıkı tutuyorlarsa, milli boyunduruk o kadar kuvvetlidir, milli boyunduruğun biçimleri o kadar zalimdir.» (Eserler (Almanca), cilt 3, s. 15)

MİLLÎ BOYUNDURUĞU KIRMANIN YOLU: «TOPRAĞI TEMİZLEMEK»

Milli baskının sosyal temeli, feodalizm veya daha genel bir ifadeyle geri toplum yapısı olmakla beraber, ülkeye hakim olan emperyalizm ve işbirlikçi büyük burjuvazi de milli boyunduruğun uygulayıcılarıdır. Bu güçler, ülkeyi geri toplum şartlarında sömürmektedirler. Emperyalizm, işbirlikçi burjuvazi ve toprak ağaları, bağımsızlık ve demokrasi önünde duran engeller olarak, aynı zamanda milli boyunduruğun da sorumlularıdır. Stalin, «başında toprak aristokrasisinin ve mali aristokrasinin bulunduğu bir koronun» milli baskıyı oluşturan sosyal güçler olduğunu belirtiyor ve şöyle diyor:

«Gerçekten demokratik şartlar yarat
mak için, her şeyden önce toprağı temizle
mek ve bu koroyu siyaset sahnesinden sü
pürüp atmak gerekir.» (Eserler, cilt 3, s. 47

Görüldüğü gibi milli boyunduruğun kı
rılması için, «toprağın temizlenmesi» ve ge
rici iktidarın yıkılması gerekmektedir. Bi
buna emperyalizmin o ülkedeki hakimiyeti
nin yıkılmasını da eklemeliyiz. Çünkü bu
gün yarı-bağımlı ülkelerde, «toprağı temiz
lemek» ve gerici iktidarı yıkmak, emperya
lizmin hakimiyetini tasfiye etmekten ayr
lamaz..

Toprağı temizlemek ne demektir? Top
rağın temizlenmesi, feodal ve yarı-feoda
bütün sömürü ve baskı şekillerinin devrim
le tasfiye edilmesi demektir. Toprağın temiz
lenmesi, başka bir ifadeyle köylünün topra
ğa ve hürriyete kavuşmasıdır. Yarıbağıml
geri ülkelerde milli meselenin çözülmesini
anahtarı budur. Milli mesele, Lenin ve Sta
lin'in belirttikleri gibi özünde köylü mese
lesidir.

Toprak nasıl temizlenecektir? Bu, her
şeyden önce bir iktidar meselesidir. «Feoda
aristokrasiyi siyaset sahnesinden uzaklaştır
mak, iktidarı onun elinden almak, aynı za
manda milli boyunduruğu tasfiye etmek v
milli özgürlük için gerekli olan fiili şartla
yaratmak demektir.» (Stalin, Eserler, cilt
s. 16)

Aynı gerçeği Stalin, başka bir yazısınd
şu sözlerle belirtmektedir:

«Milli baskıdan kurtuluş meselesi, bi
iktidar meselesidir. Milli baskının kökler
toprak ağalarının ve emperyalist burjuvaz
nin hakimiyetindedir. İktidarı proletarya
nın ve devrimci köylülerin ellerine vermek
bu, aynı zamanda Rusya halklarının mil
boyunduruktan tamamen kurtuluşunu ge
çekleştirmek demektir.» (Stalin, Karşı - De
rim ve Rusya Halkları, Eserler, cilt 3, s. 195

Görüldüğü gibi, Marksist - Leninistle
feodal kalıntıların hâlâ varlığını devam e
tirdiği ülkelerde, milli meseleyi bağımsız b
mesele olarak ele almıyorlar. Böyle ülkele
de milli mesele, «ülkenin özgürlüğe kavu
ması gibi genel ve en önemli bir meseleni
parçası olarak» görülmektedir. (Stali
Marksizm ve Milli Mesele, Sol yayınları,
36) Bu sebeple «ükenin demokratlaşmas
milli meselenin çözümünün temeli ve şart
dır. (Marksizm ve Milli Mesele, s. 77)

Tabii Marksistler, revizyonistlerden far
lı olarak «ülkenin demokratlaşmasını» ba
rışçı bir gelisme olarak değil, bir devrim me
selesi olarak görmektedirler. Bu sebep
«milli meselenin çözümünü» bulundukla
ülkelerde «demokratik devrimin kaderin
bağlamaktadırlar.» Stalin, Marksistlerin tu
tumunu bu sözlerle ifade ediyordu. (Mark
sizm ve Milli Mesele, Sol yayınları, s. 15

MİLLÎ MESELENİN TÜRKİYE TARİHİNDEKİ KÖKLERİ

Milli meselenin temeli ve kaynağı üze
rinde genel olarak durduktan sonra, Türk
ye'de milli meselenin nereden geldiğine k
saca dokunacağız. Bilindiği gibi Lenin, h
meselenin olduğu gibi milli meselenin
somut olarak incelenmesi gerektiğini ısra
la belirtmiştir. Türkiye'de milli boyundur
ğun temeli ve kaynağı nedir? Bu mesele
Türkiye'nin somut tarihi gelişimi içinde i
celemeliyiz. Milli meselenin çözümünde de
rimci proletaryanın savunacağı ilkeleri a
cak bu şekilde tesbit edebiliriz.

Bilindiği üzere, 11. yüzyıldan itibar
Anadolu'ya gelen Türkler, bu topraklar
Selçuklu ve Osmanlı feodal imparatorlu
larını kurdular. Bu iki devlete hakim ola
kavim, Türklerdi. Bununla beraber Selçu
lu ve Osmanlı devletlerinin hakimiyeti

sele

esidir «1»

ıda bir çok kavim yaşamaktaydı. Feodal ürt beyliklerinin büyük bir kısmı da, özel- ile 16. yüzyıldan itibaren Osmanlı hakimi- ti altına girdi. Kürt emirlikleri, 16 ve 17. zyıldaki Osmanlı - İran savaşlarında ö- mli bir rol oynadılar. Her iki imparator- k da, bu feodal beylikleri kendi safına ka- nmaya özel bir önem verdi. 1638 yılında pılan Kasr-ı Şirin anlaşması ile Osmanlı - an sınırı istikrar kazandı ve Kürdistan bu i devlet arasında bölündü. Kürdistan'ın ve ürt kavminden halkın parçalanması, tas- vecilerin iddia ettikleri gibi Lozan anlaş- asına değil, bugünkü Türkiye - İran sınırı- n belirlendiği 1638 Kasr-ı Şirin anlaşması- . dayanmaktadır.

Osmanlı devleti Kürdistan toprakların- farklı bir rejim uyguladı. Osmanlılar, an'a karşı kendi saflarında tutabilmek n Kürt emirliklerine geniş özerklik tanı- lar ve Kürt feodallerinin hakimiyetine do- ınmadılar.

Merkezi feodal bir İmparatorluk olan smanlı devleti içinde hakim kavim Türk- rdi. Bununla beraber, çeşitli kavimlere ensup olan feodaller, gene çeşitli kavim- re mensup olan köylüleri sömürmekteydi. smanlı devleti, Balkanlardaki genişlemesi rasında küçük ve orta feodallere genellik- dokunmadı, bunları Hristiyan sipahiler aline getirdi. Yukarda belirttiğimiz gibi ürt feodalleri de özerk olarak varlıklarını evam ettirdiler. Osmanlı devleti, toprak te- eline fiilen sahip olan feodal hakim sını- n, köylünün (reaya) emeğini zora dayana- ak sömürmesi üzerine kurulmuştu.

Diğer kavimlerden köylüler yanında, eniş Türk köylü ve göçebe kitleleri de Os- anlı devletinin sömürü ve baskısı altınday- . Böyle olduğu içindir ki, halk isyanların- a çeşitli kavimlerden köylü ve göçebeler muz omuza savaştılar. 13. yüzyılda Selçuk- ı Sultanlarını titreten Baba İshak isyanın- a (1240) Türk ve Kürt ezilen kitleleri bir- kte hareket ediyorlardı. Gene Moğol baskısı e zulmüne karşı Türkler ve Kürtler ortak ücadele verdiler. 15. yüzyılda Börklüce ustafa, Torlak Kemal ve Şeyh Bedrettin nderliğinde Türk, Rum ve diğer kavimler- en kitleler, birlikte isyan ettiler. 16. ve 17. üzyılda çeşitli Batıni mezhepleri bayrağı ltında Osmanlı zulmüne başkaldıran halk itleleri, Türk ve Kürt kavimlerindendi. Ya- uz Selim, 60 bin civarında Türk ve Kürt levi köylüsünü kılıçtan geçirmişti. Celali syanlarında da durum farklı değildi.

Anadolu'daki emekçi halk hareketleri östermiştir ki, farklı kavimlere ve dinlere arşı gerçek hoşgörü, barış ve kardeşlik, an- ak emekçilerin hakimiyeti altında gerçek- eşebilir ve yaşayabilir.

OSMANLI DEVLETİ'NDE MİLLETLERİN TEŞEKKÜLÜ

Osmanlı devleti içindeki kavimlerin mil etler haline gelmeleri, Batı Avrupa'dan çok eç oldu. Batı'da modern milletler, kapitalist elişmenin bir ürünü olarak ortaya çıktılar. eodalizmi yıkan ve feodal parçalanmayı rtadan kaldıran kapitalizm, Fransız, İngi- z, Alman, İtalyan, vb. milletlerinin doğuşu da eraberinde getirdi. İlk milli devletler bu ekilde ortaya çıktı. Gelişen kapitalizm, mil- devletleri doğurduğu gibi, kurulan milli evletler kapitalizmin gelişmesi için en el- erişli zemini yarattılar. Doğu Avrupa'da e, Çarlık Rusyası, Avusturya - Macaristan e Osmanlı devleti gibi çok milliyetli dev- etler bulunmaktaydı.

Batı kapitalizminin ticaret yoluyla Os- anlı devletine girmesi ve 19. yüzyıldan iti- aren feodal ilişkilerde çözülmelere yol aç- ası, Osmanlı devleti içindeki kavimlerin milletler halinde teşekkülünü hızlandırdı. Özellikle kapitalizmin daha ileri olduğu Balkanlar'da ve Osmanlı devletinin diğer bölgelerinde milli bir uyanış dönemi başladı.

Türkler ve Kürtler de bu dönemde milletler halinde teşekkül ettiler. Feodalizmin çözülmesi süreci, millet halinde oluşmaya temel teşkil etti. Diğer taraftan Avrupa'dan yayılan burjuva - demokratik fikirler de milli uyanışı teşvik ediyordu.

19. yüzyılın sonu ve 20. yüzyılın başlarında Osmanlı topraklarında yaşayan çeşitli milletlerin, tek tek kendi milli devletlerini kurarak nasıl ayrıldıklarını biliyoruz. Arapların yaşadığı güney toprakları ise, İngiliz ve Fransız'ların hakimiyeti altına geçti. Kürtlerin Osmanlı topraklarında kalan kısmı, böylece gene Lozan'dan önce, Birinci Dünya Savaşında İngiliz ve Fransız emperyalistlerinin bugünkü Irak ve Suriye'yi işgâl etmeleri üzerine bir kere daha bölünmüş oldu. Emperyalistlerin Osmanlı devletine zorla imzalattıkları Sevr anlaşması, bu bölünmeyi emperyalistler açısından hukukileştirdi.

TÜRK VE KÜRT HALKLARI EMPERYALİZME KARŞI OMUZ OMUZA SAVAŞTI

Türkiye, Sevr anlaşmasını, Stalin'in deyişiyle sineye çekmedi. Milli Kurtuluş Savaşı İngiliz ve Fransız emperyalizmine karşı verildi. Stalin, Kurtuluş Savaşının rolünü şu sözlerle ifade ediyordu:

«Milli meselenin genişleyerek yeryüzünün tümünü, ilk önce küçük kıvılcımlar halinde, sonra da ulusal kurtuluş hareketlerinin aleviyle sarmasını ve sömürgeler genel meselesi biçimine bürünmesini sağlayan ikinci etken, emperyalist grupların Türkiye'yi parçalamak ve bu ülkenin devlet olarak varlığına son vermek yolundaki girişimleridir. Müslüman halklar arasında en gelişmiş devletlerden biri olan Türkiye, böyle bir şeyi sineye çekemezdi. Savaş bayrağını yükseltti ve etrafına doğunun halklarını toplayarak emperyalizme karşı durdu.» (Marksizm ve Milli Mesele, S. 101)

Türkiye'yi bir köle haline getiren ve aynı zamanda yeni kurulan Sovyet devletini boğmak amacını güden Sevr anlaşması, böylece savaş yoluyla parçalandı. Anti - emperyalist savaşa, Kürt halkı da Türklerin yanında katıldı. Kurtuluş Savaşında şehit olanların askerlik şubelerini gösteren listeler, Türkler yanında önemli sayıda Kürt emekçisinin de can verdiğini kanıtlamaktadır. Yalnız İngiliz işbirlikçisi Menşevik Ermeni istilasına karşı yapılan Doğu harekatında ve Güneyde Fransızlara karşı verilen savaşlarda değil, Batı cephesinde de Türkler ve Kürtler omuz omuza savaştılar.

Burada Kürt milletinin ayrı bir devlet kurma hakkını Sevr anlaşmasına dayandıran anlayışa kısaca değinmek istiyoruz. Kürt milliyetçileri böyle bir hatalı tutuma zaman zaman düşmektedirler. Kürt milletinin bağımsız devlet talebinin hukuki dayanağını Sevr anlaşmasında aramak, bu talebi bütün dünyada zayıflatmaktan ve çürük bir temele oturtmaktan başka bir şeye hizmet etmez. Çünkü Sevr anlaşması, emperyalistler tarafından zorla kabul ettirilmişti ve bütünüyle emperyalist menfaatleri temsil ediyordu. Sevr anlaşması, Türkiye'yi emperyalizminin sömürgesi haline getirmek yanında, Sovyetler Birliği'ni yıkma plânlarına da hizmet ediyordu. Bu sebepledir ki, Türkiye ve yeni Sovyet devleti, Sevr anlaşmasının parçalanmasında sıkı bir ittifak kurdular. Sovyet Devleti, İngiliz işbirlikçisi Menşevik Ermeni ve Gürcü hükümetlerinin Doğu bölgesinde Türkiye'ye karşı topraklarını genişletme teşebbüslerine karşı çıktı ve Türkiye'nin Doğu harekatını destekedi. (bkz. Stalin, Kafkasya'da Durum, Aydınlık sayı 7, S. 74 ve Stalin, Milli Meselede Partinin Önündeki Görevler Üzerine, Eserler (Almanca) Cilt 5, S. 13-25)

İngiliz emperyalizminin kendi işbirlikçisi hükümetlerle Sovyet Cumhuriyetini kuşatma ve boğma plânlarına, Doğunun ezilen halkları karşı çıktı. Türkiye'nin Kurtuluş Savaşının, bu plânın bozulmasında büyük rolü oldu. Sevr anlaşmasının parçalanması, emperyalizme karşı Türkiye halkının olduğu kadar, dünya halklarının da bir zaferiydi. Bütün bu sebeplerle Kürt halkının Kurtuluş Savaşına katılması ve çeşitli cephelerde savaşması hiç şüphesiz anti - emperyalist bir davranışı ifade etmektedir. Kürt milletinin bağımsız bir devlet kurma hakkını savunmak için Sevr gibi emperyalist anlaşmalara ihtiyaç yoktur. Bir milletin kendi devletini kurması, en tabii hakkıdır. Bu hakkın savunulması, tutarlı bir anti - emperyalist tavırla birleştirildiği sürece güçlenir. Bugün dünya halklarının büyük desteğini kazanmanın yolu budur.

KURTULUŞ SAVAŞI MİLLÎ MESELEYİ NİÇİN ÇÖZEMEDİ?

Kurtuluş Savaşı, Türkiye'de milli meseleyi çözemedi. Çünkü savaşa milli burjuvazi önderlik etmişti. Türk burjuvazisi, Kürt milletinin kendi kaderini tayin hakkını, sınıf tabiatı gereği tanımadı. O sırada Kürt milletinden bu yönde güçlü bir talep de ortaya çıkmadı. Kurtuluş Savaşıyla Osmanlı devleti yıkıldı ve Türkler yeni bir milli devlet kurdular. Kürtler üzerindeki milli boyunduruk ise devam etti. Kurtuluş Savaşı sırasında Türklerin ve Kürtlerin kardeşliğinden söz eden Kemalist önderler, Kürt milletinin haklarını inkâr ettiler. Çünkü artık emperyalizme karşı savaş bitmiş, silahlar duvara asılmıştı. Kürt milletiyle dayanışmanın önemi geride kalmış, emperyalizmle uzlaşma dönemi açılmıştı. Emperyalizmle uzlaşma ve toprak ağaları ile birleşme, aynı zamanda milli zulüm demekti. Hele Türkiye gibi feodal kalıntıların çok güçlü olduğu bir ülkede, milli zulüm katliamlara kadar vardı.

Fakat yalnız Kürtlerin değil, Türklerin milli meselesi de Kurtuluş Savaşı ile köklü ve kesin bir çözüme ulaşmadı. Türkiye siyasi bağımsızlığına kavuşmakla beraber, kısa bir süre içinde tekrar emperyalizmin yarı - sömürgesi olmaktan kurtulamadı. Başka bir milleti ezen bir milletin kendisinin de hür olmadığını, kendi yurdumuzun tecrübesinden de öğreniyoruz. Kurtuluş Savaşına önderlik eden burjuvazi, toprak ağalarıyla uzlaşarak Osmanlı Sultanlığından devraldığı milli boyunduruğu devam ettirdi.

Bu tutuma sıkı sıkıya bağlı olarak Kemalist burjuvazi, sınıf karakteri icabı, Stalin'in deyişiyle toprağı temizlemedi. Osmanlı devleti yıkıldı, bazı reformlar gerçekleştirildi, fakat feodal yapı temizlenmedi. Kemalist burjuvazi toprak ağalarıyla ittifak kurdu ve emperyalizmle de uzlaştı. Böylece yeni kurulan Türkiye Cumhuriyeti, demokratik devrimin temel görevlerini yerine getirmedi. Stalin, Kemalist devrimin köylü meselesini çözemediğini, hâttâ «demokratik devrimin özü olan toprak devrimi imkânına karşı çıktığını ve işçi ve köylüleri ezen» bir diktatörlüğe yol açtığını belirtmektedir. («Sun Yat Sen Üniversitesi Öğrencileriyle Konuşma» ve «Çin'de Devrim ve Kemintern'in Görevleri» adlı yazılar için Eserler, 9. cilde bakınız.)

Bu gerçeği Türkiye'li bir Komünist, 1928 yılında Enternasyonalin VI. Kongresinde şu sözlerle ifade etmekteydi:

«Türkiye bir burjuva devrimi geçirmiştir. Fakat devrim, burjuva - demokratik devriminin bütün görevlerini yerine getirememiş, toprak devrimi meselesini, milliyetler meselesini çözememiştir. «(Fahri Yoldaşın Konuşması, Aydınlık, Sayı: 48, Sayfa 11)

Bu konuşmadan kırk yıl sonra da Türkiye proleter devrimcileri aynı yaraya parmak basmaktadırlar:

«Zirai mesele halledilmemiş, derebeyliğe karşı köklü bir mücadele yürütülmemiş.. Milli mesele de burjuva demokratik devrime yaraşır şekilde ele alınmamış, çözümlenmesi yoluna gidilmemişti.» (Reşat Fuat, Türk Solu, Sayı: 15)

GELECEK SAYIDA:

— Milli zulmü Osmanlı Sultanlığından devraldılar.

— Türkiye emperyalist bir ülke mi?

— Milli mesele, emperyalizme karşı mücadele meselesinin parçasıdır.

— Emperyalizmi zayıflatan milli hareketleri destekleriz.

«Provokasyon» Teorisi Neye Hizmet Ediyor?

«Bırakın, liberallerin ve dehsete düşmüş entellektüellerin, özgürlük adına verilen ilk gerçek kitle muharebesinden ödleri kopsun; bırakın, korkaklar gibi, dövüldüğünüz yere tekrar gitmeyin, ölüme giden o yola bir daha ayak basmayın desinler. Sınıf bilincine sahip proletarya onlara söyle cevap verecektir: Tarihte büyük savaşlar, devrimlerin büyük sorunları, sadece ileri sınıfların tekrar tekrar saldırıları ile çözülmüştür. Ve onlar yenilginin derslerini öğrendikten sonra zirveye ulaştılar. Yenilmiş ordular iyi öğrenirler. Rusya'nın devrimci sınıfları ilk kampanyalarında yenilmiştir; fakat devrimci durum mevcuttur. Devrimci kriz yeni biçimlerde ve başka yollarla, bazan istediğimizden çok daha yavaş bir sekilde, tekrar olgunlaşmaktadır. Biz kriz için daha geniş kitleleri hazırlama çalışmalarına devam etmeliyiz.»

V.İ. LENİN
«Yolda» (Kitle İçinde Parti Çalışması. S. 87)

Bu yazımızda revizyonistlerin teslimiyet, yılgınlık ve pasifizm yaymak ve halkın mücadelesini karalamak için kullandıkları bir teori üzerinde duracağız. Bu «provokasyon» teorisidir.

TSİP'in revizyonist elebaşları daha «parti»lerini kurmadan çok önceleri «provokasyon» teorisine sarılmışlardı. Halkın mücadelesi yükseldikçe onlar «provokasyon» sözünü daha çok kullanmaya başladılar.

Revizyonistler, «provokasyon» kelimesine sayısız anlamlar kazandırmış bulunuyorlar; Aktif kitle mücadelesi, hakim sınıflarla uzlaşmayan her türlü devrimci çalışma, CHP'yi yıpratacak her hangi bir davranış, CHP içindeki ilerici muhalefet, PTT grevi, toplantılarda atılan devrimci sloganlar, TSİP kurulduktan sonra yeni sol partiler kurmaya çalışmak, TSİP'e yönelen eleştiriler, TSİP toplantılarında sorulan sorular, gençlerin faşist saldırganlara karşı koymaları vs. Revizyonistlere göre işte bunların hepsi «provokasyon»dur.

PAPAZ GAPON, NAZİLER VE DEMİREL'E ATTIRILAN TOKAT

Provokasyonun kelime anlamı şudur: Düşmanın seni kendisi için elverişli şartlarda dövüşmeye tahrik etmesi. Provokasyon, hakim sınıfların, halkın mücadelesini saptırmak kontrol etmek ve bastırmak için başvurdukları kışkırtma ve tertiplerdir. Dünya halklarının ve halkımızın tarihinde bunun örnekleri vardır Papaz Gapon, 9 Ocak 1905'te çara dilekçe vermek üzere onbinlerce işçiyi çarın sarayına yürüttü. Bu bir tertipti ve çarın askerleri savunmasız işçileri katlettiler. Gene Raystag'ın kundaklanması meşhur provokasyonlardan biridir. Hitler Nazileri Alman Meclisi'ni kendi elleriyle ateşe verdiler ve bunu komünistlerin üzerine atarak, faşist olmayan bütün güçlere karşı azgın bir saldırı başlattılar. Demirel'e attırılan tokat da, faşistlerin tecriti kırmak ve yeni saldırılar için kamuoyu hazırlamak üzere düzenledikleri bir provokasyondu

Şüphesiz provokasyon diye bir gerçek vardır. CİA'sından MİT'ine kadar çeşitli gerici örgütlerin cirit attığı yurdumuzda bir takım provokasyonlar olacaktır. Devrimciler bu provokasyonlara karşı uyanık olmalıdırlar

PROVOKASYON TEORİSİ FAŞİSTLERİN HİZMETİNDE

Revizyonistler ise **«bizzat halkın mücadelesini»** provokasyon ilan ediyorlar. Faşizme karşı aktif mücadelenin baskıları artıracağını bu sebeple «provokasyon» olduğu görüşünü yayıyorlar. Şöyle yazıyorlar:

> **«Bu saldırılar üçlü bir amaç gutmektedir. Sahnelenen oyuna göre bir yandan «anarşi var» çığlıkları atılarak 12 Mart'tan sonra tadı egemen sınıfların damağında kalmış olan faşist ortama göz kırpılacak, faşizmin gelmesi için ortam hazırlanacak, öte yandan halkımızın dikkati ikinci dereceden sorunlara çekilecektir. Nihayet.., gençliğimiz üniversite duvarları ve öğrenci eylemlerinin sınırları içine kapatılarak kitlelerden soyutlanacak »**
>
> **(Kitle, sayı: 36, 3 Aralık 1974, TSİP'in bildirisi)**

Yurdumuzda faşist diktatörlük hüküm sürdüğü halde Revizyonistler hâlâ «tezgahlanmakta» olan bir faşizmden sözediyorlar. Bütün güçleriyle faşist saldırıların gerçek amacını örtbas etmeye çalışıyorlar. Bu amaç: halkın gelişen mücadelesini durdurmak, yılgınlık ve korku yaratarak halka boyun eğdirmektir. Türkeş'in faşist komandolarının saldırıları bu genel amaç yanında başka bir amaç daha güdüyor: Kitlelerin mücadelesini bastırmaya yetenekli olduğunu göstererek faşist güçler içinde kuvvet toplamak. Revizyonistler «faşizm gelir» korkusu yayarak halkın ve gençliğin mücadeleye atılmasını önlemeye çabalıyorlar. Bu çaba faşistlerin amacına hizmet ediyor.

Revizyonistler 12 Mart darbesinin «provokasyon» teorisini doğruladığı görüşünü savunuyorlar. Onlara göre geçmiş mücadele provakasyonlarla doludur. Hakim sınıflar mücadeleyi bile bile körüklemişler ve sonra da bunu bahane ederek darbe yapmışlardır. Halbuki o zaman revizyonistlerin sözleri tutulsa ve «uslu durulsaydı» bunlar başımıza gelmeyecekti.

Faşistler darbe yapmak için halkın mücadelesini geliştirmezler. Tam tersine, bu mücadeleyi ezmek için darbe yaparlar. Nitekim 12 Mart darbesi de halkın mücadelesini bastırmak için yapılmıştır. Hâkim sınıflar kitle mücadelesinden her zaman korkmuşlardır. 12 Mart'tan önce Demirel iktidarı kitle mücadelesi yaratmaya değil, onu söndürmeye çalıştı. Halkın mücadelesini geriletmek için bir dizi baskı tedbiri alarak faşizmin mimarı oldu. Çünkü AP'nin ipliğini pazara çıkaran, bizzat işçilerin, köylülerin ve gençlerin mücadelesiydi. Kitle mücadelesini «provokasyon» olarak nitelemek, hâkim sınıfların kendi yıkılışlarını bizzat tertipledikleri gibi bir saçmalığa götürür.

MÜCADELE, «PROVOKASYON» TEORİSİNİ YIKARAK İLERLEYECEKTİR

Revizyonistler 12 Mart'tan «uslu durmak» dersini çıkarıyorlar. Faşist terörün ve 12 Mart darbesinin amacı da halka bunu kabul ettirmektir. 12 Mart darbesi, halkın mücadelesini terketmek değil, aksine ona daha da sıkı sarılmak gerektiğini ispat etti. Yaprak kımıldamayan bir sömürü ve zulüm düzeninde reform hayallerine bel bağlayarak sözüm ona «devrimcilik» yapmak isteyenler halkın mücadelesinden rahatsız olabilirler. Ama bu «halkımız hiçbir zaman sömürü ve zulümden kurtulmasın» demektir. Hakim sınıflar, devrimi kitlelerin «uslu durma»sının bahşişi olarak vermezler. Hiçbir hak mücadelesiz kazanılamaz. Ve devrim ancak kitlelerin eseri olabilir. Kitle mücadelesini «Provakasyon» ilân eden revizyonistler aslında sınıf mücadelesini ve devrimi reddediyorlar.

Revizyonistler, faşist terörden çok korktukları için, daha başından kaçılmasını öğütlüyorlar. Faşist teröre bile gerek kalmadan mücadele meydanını terketmeyi savunuyorlar. Onlar, hâkim sınıfların istedikleri alanda düvüşmeyi reddetmek paravanası altında, dövüşmeyi reddediyorlar. Hiç bir zaman ve hiçbir şart altında dövüşmeyeceklerini ortaya koyuyorlar

Lenin şunu belirtiyor:

> **«Bırakın, liberallerin ve dehşete düşmüş entellektüellerin, özgürlük adına verilen ilk gerçek kitle muharebesinden ödleri kopsun bırakın korkaklar gibi, dövüldüğünüz yere tekrar gitmeyin; ölüme giden o yola bir daha ayak basmayın desinler. Sınıf bilincine sahip proleterya onlara şöyle cevap verecektir: Tarihte büyük savaşlar, devrimlerin büyük sorunları sadece ileri sınıfların tekrar tekrar saldırıları ile çözülmüştür. Ve onlar yenilginin derslerini öğrendikten sonra zafere ulaştılar. Yenilmiş ordular iyi öğrenirler. Rusya'nın devrimci sınıfları ilk kampanyalarında yenilmiştir; Fakat devrimci durum mevcuttur. Devrimci kriz yeni biçimlerde ve başka yollarla, bazan da istediğimizden çok daha yavaş bir şekilde, tekrar olgunlaşmaktadır. Biz kriz için daha geniş kitleleri hazırlama çalışmalarına devam etmeliyiz.»**
>
> **(Yolda, Kitle İçinde Parti Çalışması, s. 87)**

Bugün de yurdumuzda halkın mücadelesi yükseliyor. Halkımız kölelik şartlarına boyun eğmiyor. Bırakalım, revizyonistler faşistlerin kendilerine verdiği uslu durma dersini ezberlemeye devam etsinler. Halkımızın mücadelesi faşist terörün ve «uslu durun provokasyon olur» teorisinin barikatlarını yıkarak ilerleyecektir

REVİZYONİSTLER FAŞİST TERÖRÜ HAKLI BULUYORLAR

«Provokasyon» teorisi, sınıf mücadelesini başı ve sonu hakim sınıflar tarafından tayin edilmiş bir oyun olarak görmektedir. Bu, hakim sınıfların her şeyi tayin ettikleri, her şeye muktedir oldukları anlayışıdır. Onlara istdikleri zaman kitleleri ayaklandırıyorlar ve istedikleri zaman bunu bahane ederek darbe yapıyorlar. Bu, halkı hiçe saymanın, halkı kandırıp her yere sürüklenebilecek bir sürü olarak görmenin ifadesidir.

Revizyonist «Provokasyon» teorisi kitle mücadelesini suç sayan, faşist terörü haklı gören bir teoridir. Revizyonistlere göre kitle mücadelesi suçtur, ve bu suç halkı kışkırtan hakim sınıflara aittir. Onlar kışkırtmasa kitlerle «uslu duracak»lar ve suç işlemeyeceklerdir. Bu teori, «sosyalizm» maskesi altında faşizmi savunmaktadır. Revizyonistler, faşist saldırıları haklı gördüklerini açıkça da yazdılar:

> **«Bu durumda anarşizan ve provokatif çalışmaları nedeniyle faşizan baskılara maruz kalan PDA'cılara da uygulanan bu anti demokratik tutumu tasvip etmememize ve karşı çıkmamıza rağmen...» (Kitle sayı: 48)**

Revizyonistlere kalırsa, faşistler, devrimci çalışmaya değil de «provokatif» çalışmaya saldırıyorlar. Faşistler de «provokasyon»lara karşı olduklarına göre bu nesne kimin işine yarıyor acaba?

12 MART ÖNCESİ: REVİZYONİSTLER VE FAŞİSTLER İÇİN FELAKETLİ GÜNLER

Oya Baydar şöyle yazıyor.

> **«Hatırlayalım. Görüş ayrılıkları 1967 sonlarında hızla arttı. Bir kavram ve terim kargaşası içine düşüldü... Sonra fırsat kollayan çıkar çevrelerinin provokasyon ortamına farkında olunmadan fırsat hazırlandı ve 1971'e gelindi»...**
>
> **«Artık şu gerçeği bütün çıplaklığıyla görmenin zamanı gelmiştir: Hareketin kargaşalığa tahammülü yoktur.» (23.9.1973 Yeni Ortam)**

Kitle gazetesi ise şöyle yazıyor:

> **«1971 öncesinin sol kargaşasını geri getirmek ve öylesine sorumsuz bir alanda rahatça at koşturmak isteyen unsurlar ve çevreler, 1971 öncesini geri getirme çabalarında istedikleri desteği bulamayacaklardır.» (Sayı : 16)**

Gene Oya Baydar 1973'de sıkıyönetimin Ankara ve İstanbul'dan kalkması üzerine şunları yazmıştı:

> **«Sıkı yönetimin sona ermesi, olağanüstü rejimlerden medet uman, sıkıyönetim sırasında susturulan baskı altına alınan sol gelişmeden korkan çıkar çevreleri için bulunmaz bir provokason ortamıdır da.. Onlar şimdi pusuya yatmış beklemektedirler Paralı veya parasız ajanlar kullanarak ortamı yeniden bulandırmayı anti-demokrasiyi hakim kılmak için kargaşa yaratmayı yeniden deneyeceklerdir.» 30.9.1973. Yeni Ortam)**

Revizyonistlere göre «sol kargaşa»yı da, «provokasyon ortamını» da 12 Mart ve sıkıyönetim sona erdirmekte ve önlemektedir. TSİP revizyonistleri için kullanılan «12 Mart sosyalisti» terimi tam yerine oturmaktadır. Çünkü gerçekten onları y e t i ş t i r e n ve bu günlere getiren faşizmdir. Onlar, bu sebeple faşizmin g e r i l e m e s i n d e n ve sıkıyönetimin kalkmasından üzüntüyle sözediyorlar. Bu sebeple 12 Mart öncesini felâket günleri olarak görüyorlar. Hakim sınıflar da tıpkı revizyonistler gibi halkın kışkırtıldığından, gençliğin aldatıldığından ve 12 Mart öncesinin «kargaşa» ortamından sözediyorlar. Demirel'ler, Feyzioğlu'lar, Türkeş'ler de 12 Mart öncesinden felâket günleri olarak sözediyorlar. Gerçekten de 12 Mart öncesi onlar için haberleri getiren günlerdir. O günler halkın mücadelesinin geliştiği bir dönemdi.

TSİP'NİN DEVRALDIĞI MİRAS

TSİP revizyonistleri «provokasyon» teorisini yeni keşfetmediler. Bu teori, 12 Mart'tan önce de revizyonistlerin başlıca sloganı idi. Mücadele sertleştikçe paniğe kapılarak «uslu durun faşizm gelir» propagandasına hız veriyorlardı. Revizyonistler bu teorinin eylemine de geçtiler. Amerikan askerlerinin Dolmabahçe'de denize dökülmesini önlemek için halkın önüne barikat kuran anlayış bu idi. Revizyonistler, o gün halkın Dolmabahçeye inmesini önlemek için bir takım tertiplerle Taksim'e bir yürüyüş düzenlediler. Daha sonra ise Dolmabahçeye inmek isteyen halkın önüne elele verip barikat kurdular. O gün Dolmabahçe'ye inilmesini isteyen başkaları da vardı: Merkez Komutanlığı'ndaki generaller, polis şefleri ve Amerikan filosunun komutanları.

TİP oportünistleri Elmalı'da toprak mücadeelsine katılan parti üyelerini bu teoriyi öne sürerek geri çağırmışlardı. DİSK'in sendika ağaları 15-16 Haziran'ın ikinci günü mücadeleyi bu anlayışla yatıştırmaya çalıştılar. Onlar, mücadelenin kontrollerinden çıktığını ve işe «kışkırtıcı»ların karıştığını öne sürüyorlardı.

İşte TSİP revizyonistleri bu teori ve pratiğin mirasına konmuşlardır.

«PROVOKASYON» KOROSU

«Provokasyon», bütün ülkelerin revizyonistlerinin ortak sloganıdır. Bu provokason korosunun şefi, Sovyet sosyal-emperyalistleridir. Onlar, halkların kurtuluş mücadelelerini «tehlikeli kıvılcımlar» olarak niteliyorlar ve «provokasyon ilân ediyorlar. «Kapitalizmden sosyalizme barış içinde geçiş» teorisi, bu provokason» yaygarasının temelini teşkil ediyor. Onlar, halkları «barış içinde» köleleştirmek ve sömürüyü ebedileştirmek istiyorlar. Kendi sömürgeci siyasetleri bunu gerektiriyor. Bütün ülkelerin revizyonistleri de şeflerinin değneğine uyarak «provokasyon» edebiyatı yapıyorlar. TSİP revizyonistleri işte bu koroya mensupturlar. Onlar, yalnız halkımızın mücadelelarını ve bu mücadelelere önderlik eden proletarya partilerine de aynı «provokasyon» karasını çalmaya çalışıyorlar.

BİREYSEL TERÖRİZMİ VE PROVOKASYONLARI ÖNLEMENİN YOLU: KİTLE MÜCADELESİ

Revizyonistler «uslu durun» teorisini savunabilmek için devrimin bir takım meselelerini maske olarak kullanmaya çalışıyorlar. Bunlardan biri, gençliği bireysel terörizme» karşı uyarma yaftasıdır. Onlar faşist saldırılara karşı koymanın «bireysel terörizme» iteceğini ve «provokasyon ortamı» yaratacağını söylüyorlar. Şöyle yazıyorlar:

> **«Öte yandan devrimci gençlik geçmiş dönemin tecrübelerini doğru değerlendirerek, faşist saldırıların gençliği emekçi yığınlarının mücadelesinden tecrit etmeye yöneldiğini ve üniversite içine hapsetmeyi amaçladığını kavramıştır. Bu gerçek, gençliğin provokasyonlara gelmemesinde, faşizmin tesbit ettiği mücadele alanında mücadele etmeyi kabul etmemesinde... görülmektedir...»**
> **(Kitle Sayı : 54)**

Faşistler üniversitelere saldırıyor, gençleri kurşunluyor, öldürüyorlar. Revizyonistler ise gençlere karşı koyarlarsa «üniversite içine hapsolacaklarını», halktan tecrit olacaklarını, bunun «provokasyona gelmek olduğunu» söylüyorlar. Revizyonistler, gençlerin üniversiteleri faşistlere terkederek kaçmalarını istiyorlar. Faşistlerin istedikleri de budur. Ve bu amaçla saldırmaktadırlar.

Faşist saldırıların amacı üniversite gençliğini sindirmek ve devrimci gençleri geniş gençlik kitlelerinden tecrit etmektir.

Bunu önlemenin yolu üniversiteleri bırakıp kaçmak değil, devrimci gençlerin bütün gençlik kitleleriyle birleşerek, faşist saldırılara karşı aktif bir kitle mücadelesi yaratmasıdır. İşçi sınıfımızdan ve halktan tecrit olmamanın biricik yolu da budur. Gençlik, kendi demokratik talepleri için mücadelesini bütün halkın demokrasi ve bağımsızlık mücadelesiyle birleştirmelidir. Gençliğin işçilerle ve köylüler'e kaynaşması böyle mümkün olabilir

Revizyonistlerin yaydığı gibi «bireysel terörizmin» kaynağı kitle mücadelesi değildir. Bireysel terörizmi de provokasyonları da önlemenin biricik yolu kitle mücadelesine sıkıca sarılmaktır. Bireysel terörizmin temeli de revizyonizm gibi kitleleri hiçe saymak ve karamsarlıktır. Öte yandan bizzat revizyonizm ve pasifizm, bireysel terörizme yol açar. Revizyonizm devrimci unsurlarda karamsarlık yaratır, onları kitlelerden koparır. Bireysel terörizm, revizyonizmin öz evlâdıdır. Gene revizyonizm, bireysel terörizmin başarısızlıklarının yarattığı hayal kırıklığından yararlanarak kendi pasifist teorilerini yayma ortamı bulur. Nitekim geçmişle revizyonizm maceracılığı körüklemiştir. Ve TSİP revizyonizmi, maceracılıktan teslimiyete düşmüş mücadele kaçaklarını bağrında toplamaktadır.

Bugün halkın ve gençliğin önündeki esas tehlike faşizm karşısında yılgınlık ve pasifizm yayan revizyonizmdir. İşte revizyonistler bu gerçeği ve kendi suçlarını örtbas etmek için bireysel terörizmden sözediyorlar.

ÖRGÜTLENME PASİFİZMİN KILIFI DEĞİLDİR

Revizyonistlerin «provokasyon» teorisini süslemek için kullandıkları diğer bir mesele örgütlenmedir. Bugün her seviyede örgütlenmek halkımızın ve proletaryanın en önemli meselesidir. Ancak, revizyonistler bu görevi, başka bir görevi reddetmek için dillerine doluyorlar. Örgütlenme yetersizliğini bahane ederek mücadeleyi her zaman reddediyorlar. Öte yandan onlar, kitle mücadelesinin örgütlenmeyi bozduğunu öne sürüyorlar. Bu yüzden örgütlenmek için mutlak durgunluk istiyorlar. «Örgütlenme dönemi» gibi icatlarda bulunuyorlar..

Devrimci örgütlenme mücadelenin emrinde bir araçtır. Devrimci örgütlenme ancak mücadele içinde gelişir. Proletarya ve halk kitleleri sadece ve sadece mücadele içinde bugün devrimciler kitlelerin faşizme karşı mücadelesini seferber etmek yükselen mücadeleye önderlik etmek ve proletaryayı ve sadece mücadele içinde örgütlenebilir. Bugün devrimciler kitlelerin faşizme karşı mücadelesini mek ve proletaryayı ve halkı bu mücadele içinde nin gelişmesi için aynı zamanda, revizyonist kaçakçılıkla ve «provokasyon» teorisiyle de mücadele etmek zorunludur. Sadece düzen partileri mücadelesiz şartlar isterler ve halkın mücadelesi onların düzenini gerçekten bozar. Pratikte de böyle olmaktadır.

«PROVOKASYON» TEORİSİYLE MÜCADELE EDELİM

Kısaca kitle mücadelesi provokasyon değildir. Tam tersine hakim sınıfların, her türlü oyununu, provokasyonunu teşhir eden kitle mücadelesidir. Hakim sınıflar kitle mücadelesini terör yoluyla, küçük faşist grupların kitlelere saldırması yoluyla, kitlelerden kopuk anarşizmin körüklenmesi yoluyla, pasifist teoriler yayarak dağıtmaya çalışırlar. Provokasyon hakim sınıfların kitle mücadelesini bastırmak için başvurdukları yollardan biridir. Revizyonist «provokasyon» teorisi gerçek provokasyonları örtbas etmektedir. Provokasyonlarla mücadele, revizyonistlerin «provokasyon olur, uslu durun» teorileriyle mücadeleden ayrılamaz.

HESAPLARINI CHP'YE GÖRE YAPIYORLAR

Revizyonistler, CHP'nin kuyruğunda rahat «devrimcilik» peşinde koşuyorlar. Bu sebeple, CHP'nin iktidara ortak olduğu sıralarda faşistlerle onun arasını açacağını, faşistlere koz vereceğini öne sürerek mücadeleye karşı çıkıyorlardı. Oya Baydar şöyle yazıyordu:

> **«Bu çevreler, CHP hükümetini ve CHP'li iktidarı yıpratmak için her türlü provokasyon ortamını yaratacak ve körükleyeceklerdir.**
>
> **«'İşte CHP iktidara geldi, ortalık karıştı' mantığını topluma yerleştirmek ve CHP'yi kendine oy veren kitlelerin gözünde yıpratmak için provokasyona en müsait gördükleri kişileri ,grupları, örneğin gençliği ve öğrencileri kullanmaktan çekinmeyeceklerdir.»**
> **(Yeni Ortam, 26.10.1973)**

Şimdi ise yakın bir CHP iktidarı umudu içindedirler. Ve bu ihtimali uzaklaştıracağı korkusuyla kitle mücadelelerine karşı çıkıyorlar.

DÜZENİN HARARETLİ SAVUNUCULARI

27 Mayıs tarihli son kitle gazetesinde «Vural Önsel olayına paralel yeni bir provokatif tavır'ın «19 Mayıs günü sahneye konduğu» yazılıyor. Kitle, 19 Mayıs gösterilerinin ertelenmesini anlattıktan sonra şöyle diyor:

> **«Bir kısım basın ise bu olayı diline doladı. Bilinen laiklik ve Atatürkçülük anlayışıyla 'MSP'nin ülkeyi götürmek istediği yere' ilişkin dizi dizi yorumlar ve haberler yayınlandı.. İlginç olan, bu yayınlarda anti-demokratik eğilimlerin yoğun bir şekilde yer alabilmesi ve bu gelişmeler bahane edilerek 'bir müdahaleye yeşil ışık yakılmak' istenmesiydi.»** **(Sayı: 61)**

Revizyonistler o kadar düzen taraftarıdırlar ki, Milliyetçi Cephe faşistlerinin iktidarını dahi savunmaktan kaçınmamaktadırlar. İktidara yönelen eleştirilerde dahi «provokasyon» seziyorlar. Milliyetçi Cephe faşizmine demokrasi elbisesi giydirilip, ona yönelmiş «yoğun anti-demokratik eğilimler»den söz ediyorlar.

TSİP revizyonistleri, sürekli olarak baskıların kendilerine de uzanabileceği korkusu içindedirler. Hareketlerini ve siyasetlerini buna göre tayin ediyorlar. Revizyonistler, kendilerinin toplum içindeki mevkilerine ve «parti»lerinin icazetine zarar getirir korkusuyla faşistlere yaranmaya çalışıyorlar. Bu sebeple milliyetçi cephe iktidarı da dahil her türlü düzeni hararetle savunmaktan kaçınmıyorlar..

> **«Emperyalist burjuvazi, sistematik bir şekilde vasıflı işçilerin üst tabakasına, başka bir deyimle sözde işçi aristokrasisine daha yüksek maaşlar ve başka yollarla rüşvet veriyordu. Emperyalist burjuvalar bu iş için sömürgelerden ve sömürülen geri kalmış ülkelerden elde ettikleri kârdan bir kısmını kullanıyorlardı. İşçilerin bu kesiminden bir hayli sendikacı ve kooperatif önderi, belediye ve parlamenter kuruluşların üyeleri, gazeteci ve Sosyal—Demokrat örgüt yöneticisi çıkmıştı.. Savaş çıktığında, bu insanlar mevkilerini kaybetmek korkusuyla devrime düşman kesilip, kendi burjuvazilerinin ve emperyalist hükümetlerinin en hararetli savunucuları oldular.»**
>
> **Sovyetler Birliği Komünist Partisi Tarihi, Proleter Devrimci AYDINLIK yayınları, S. 199-200)**

İşte TSİP revizyonistlerinin mensup oldukları sosyal tabaka budur. «Provokasyon» teorisinin temellerini açıklayan gerçekler işte bunlardır.

SOVYETLER BİRLİĞİNDE KAPİTALİZME GERİ DÖNÜŞ - 2

«Yeni Sistem»in Feci Sonuçları

KÂRIN HERŞEYE HAKİM KILINMASI VE SERBEST REKABETİN TEŞVİKİ

Sovyet revizyonist yönetici grubu, tamamen kapitalist bir ekonomik sistem olan ve ekonomik alanda kapitalizmin bütünüyle yeniden kuruluşunda önemli bir adım olan sözümona «yeni sistem»i hararetle uygulamaktadır.

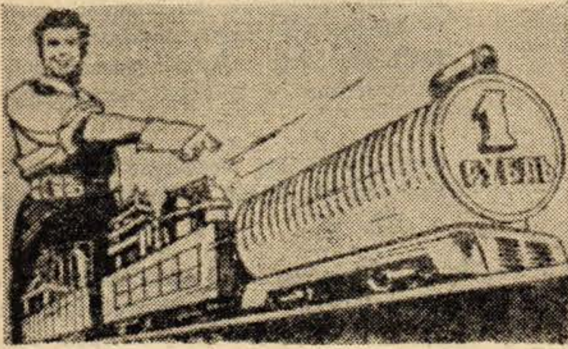
Bu «Yeni sistem»in özü, işletmeleri kâr peşinde koşmaya teşvik etmek ve üretimi maddî dürtüler yoluyla arttırmak için her çareyi kullanmaktır. Bu, işletme yönetimlerinin özerk yetkilerini genişletmek, üretimi piyasa fiyatlarına göre düzenleme uygulamasını gayretle sürdürmek ve gerek işçi alma ve çıkarmada, gerekse mükâfat ve ceza vermede işletme yöneticilerinin iktidarını arttırmak anlamına geliyor. Bu tedbirler, bütün halkın mülkiyetindeki sosyalist işletmeleri kapitalist işletmeler haline çevirmiş ve sosyalizmin plânlı ekonomisi yerine kapitalizmin serbest rekabetini koymuştur.

Bu «yeni sistem»in kurulması, Sovyetler Birliği ekonomisine felâket getirmiştir. Üretimde karışıklığa, malların kalitelerinde büyük bir düşüşe ve üretim plânlarının yerine getirilmesinde başarısızlığa sebep olmuş ve sınıf farklılaşması sürecini hızlandırmıştır.

KÂRIN BİRİCİK AMAÇ HALİNE GELMESİ VE ÜRETİMİN KEŞMEKEŞE SÜRÜKLENMESİ

Fabrikalar ve diğer işletmeler, daha fazla kâr elde etmek için üretimi piyasa fiyatlarına göre düzenliyorlar; arz ve pazarlama alanlarındaki anlaşmazlıklar giderek daha da keskinleşiyor. Kazakistan Cumhuriyeti'ndeki Ayakkabı Ticareti İdaresi, sanayi kuruluşlarından keçe çizme yapmalarını kesinlikle talep etmiş ve yılda 600.000 çift çizme satacağını taahhüt etmişti. Ama piyasaya yeni bir tip çizme çıkınca, ticarî yöneticiler keçe çizme satışlarını keyfî bir kararla sipariş ettikleri sayının yarısına indirdiler; böylece piyasada büyük bir keçe çizme fazlalığına sebep oldular.

Birçok işletme yöneticisi, kâr oranlarını korumak için malların kalitesini yükseltmede isteksiz davranıyor. Örneğin, Minsk'teki Devlet Bilyalı Yatak Fabri-

Bir diğer revizyonist Sovyet afişi, her şeyi çeken lokomotifin para olduğu fikrini aşılamaktadır..

kası, 14 mm.'lik bilyalı yataklarının ölçü duyarlığını 1 derece arttırmayı —bu, yatakların dayanıklılığını %20 arttıracağı halde— istememiştir. Bunu yapmak fabrikanın yıllık giderini 30 000 ruble arttırarak kârı düşürecekti. Bu nedenle yönetici buna şiddetle karşı çıkmıştır.

«Yeni sistem»in üretimde yarattığı karışıklık yüzünden birçok işletme hammadde darlığı çekiyor, üretimi azaltmak veya işi tamamen durdurmak zorunda kalıyor. Kâr peşinde koşan birçok işletme yöneticisi, işçileri hile yapmaya ve düşük kaliteli malzeme kullanmaya zorlayarak satış fiyatlarını gizli kapaklı yollardan arttırıyorlar. Bir keresinde bir kumaş fabrikası yöneticisi, işçilere gerilip kurutulduktan sonra 2 veya 3 metre uzayan 40 metrelik yaş bir dokuma vermiştir. Bu dokuma parçasından yapılan giyecekler bunları satın alanlar tarafından yıkandıktan sonra o kadar çok çekiyordu ki giyilmeleri imkânsız hale geliyordu. Bazı fabrikaların imâl ettiği kimyasal gübreler, alıcının eline geçene kadar taş blokları haline gelmişti. Bir Sovyet gazetesinin dediği gibi, «bu taş blokları bazen bir demiryolu vagonu kadar büyük oluyordu.» Bryansk Makina Yapım İşletmelerinin çıkardığı ürünlerin yarısı işe yaramaz olarak iade edilmiştir. Rus Federe Sovyet Sosyalist Cumhuriyeti'nde de buna benzer şeyler olmuştur.

YERALTI FABRİKALARININ MANTAR GİBİ BİTMESİ VE ÜRETİM ARAÇLARININ SERBESTÇE PAZARLANMASI

Birçok işletme yeraltı fabrikaları kurarak spekülâsyon ve vurgunculuğa girişmiştir. Leningrad'daki Yapı Malzemeleri Genel Müdürlüğü'ne bağlı Mimarlık Bürosunun kadrosunda 104 «düzensiz işçi», yani kayıtlarda adı olmayan fakat gelirini büro ve fabrika müdürleriyle yarı yarıya paylaşan işçi vardır. Alma Ata Meyve Ürünleri Fabrikası'nın baş mühendisi, müdür yardımcısı ve atelye müdürü, bir vurgun çetesi oluşturmuşlardır. Hammadde hesapları sahtekârlıklarıyla fazla miktarda şeker, tereyağı ve süt ele geçirmişler ve bunları ticaret çevrelerindeki suç ortakları vasıtasiyle satarak bir milyon rubleyle sırra kadem basmışlardır. Tacikistan'daki bir inşaat bölgesinin müdürü, yetkilerini kötüye kullanarak ve yakın çalışma arkadaşlarıyla gizli işbirliği yaparak, sahte hesaplar yoluyla büyük miktarda yapı malzemesi ele geçirmiş ve bunların satışından zimmetine bir yılda 10.000 ruble geçirmiştir. Bir elbise fabrikasının müdürüyle işbirliği halinde çalışan baş mühendisi, hesaplara geçirilmeyen bez ve diğer hammaddelerle kendi ürünlerini yapıp satan bir yeraltı fabrikası kurmuştur. Müdürün ve başmühendisin Odesa ve Sverdlovsk'ta yüz binlerce rublelik mülkleri vardır.

İşletmeler, yalnız malların büyük çapta serbest pazarlamasıyla değil, kâr oranlarını arttırıp sahtekârlık yoluyla mükâfatlar kazanmak için, üretim araçlarının satılmasiyle de uğraşmaktadırlar. Sovyet revizyonist yönetici grubu, üretim araçlarının plânlı olarak sağlanmasının «modasının geçtiğini» açıkça ilân etmiş ve işletmelerin «fazla veya kullanılmayan teçhizat ve âletleri» satma veya kiralamada serbest olduklarını karara bağlamıştır.

Birçok işletme, «fazlalık teçhizatı elden çıkarma» bahanesiyle çok miktarda teçhizatı «eski» veya «fazla» diye «satıyor» veya «iptal ediyor». 1966'da Taşkent'te bir traktör fabrikası raporlarında 216.000 rublelik «eski» teçhizat olduğunu belirtti ve 127.000 rublelik de «fazla teçhizat» sattı. Gorki ve Sverdlovsk'ta, Sovyetler Birliği'nin çeşitli yerlerindeki şirket ve sanayi işetmelerini temsil eden binlerce kişinin katıldığı bir serbest üretim araçları pazarı açıldı. Burada satılan ve alınan üretim araçları, torna tezgâhları, vinçler, elektrik motorları, petrol, kaynaksız çelik borular, gaz ve elektrik sayaçları ve lokomotifleri içine alan geniş bir alanı kapsıyordu.

HER ŞEYE YETKİLİ YÖNETİCİLER VE AMANSIZCA EZİLEN İŞÇİLER

İşletme yöneticileri yetkilerini kötüye kullanarak işçileri amansızca sömürüyor ve eziyorlar. İşçileri canları isteği zaman atıyor, ücretlerinde kesinti yapıyor, hakları olmayan fazla «mükâfat»lar alıyor ve işçilerin emek ürünlerini kendilerine mal ediyor.

Moskova ve Leningrad'daki beş otomobil şirketi, «kâr oranları»nı arttırmak için beş ay içinde 239 işçiyi, yani bütün işçi ve memurların %4'ünü işten çıkardılar. «Yeni sistem»in uygulamaya başlanmasından sonra, Kızıl Ekim Demir - Çelik İşletmesi, daha fazla kâr elde etmek için iki fabrikasını kapatmaya karar vererek 730 işçiyi işten çıkardı. Bazı işletmeler üretim yüksek olduğu zaman fazla sayıda işçi alıyor, üretim düştüğü zaman işçilere belirsiz bir süre için «izin» veriyor, böylece çok sayıda işçiyi işten çıkarıyorlar. Bu, kitle halinde işsizliğe ve kitlesel emek göçüne yol açmıştır.

Çok sayıda işçinin işten çıkarılmasıyla, Sovyet işletmelerinde çırakların ve çocuk emeğinin insafsızca sömürülmesi yaygın bir uygulama haline gelmiştir. Birçok işletme önderi çıraklar ve çocuk işçileri yetişkinler kadar, hattâ onlardan daha fazla çalışmaya zorlamaktadır. Ucuz emeği sömürmek için Sverdlovsk'taki «Metal - İşçi» fabrikası ve Aurora Devlet Çiftliği çocuk işçileri işe almış çalışma saatlerini uzatmış ve onlara normal olarak yetişkinlerin yaptığı ağır işleri yaptırmıştır. Bu çocuk işçiler çok az ücret almakta ve her an işten atılabilmektedirler.

GELİRLER ARASINDAKİ FARKIN ARTMASI VE SINIF FARKLILAŞMASININ HIZLA GELİŞMESİ

«Yeni sistem»in kuralları gereğince işletmelerin elde ettiği kârın büyük bir bölümü ya doğrudan doğruya imtiyazlı tabakaya mensup müdür ve mühendisler gibi bir avuç kişinin cebine gidiyor, ya da dolaylı olarak onların çıkarı için kullanılıyor. Sovyet basını, kârın bizzat işletmeler tarafından kullanılmasına izin verilen bölümünden büyük bir kısmının mükâfatlara ve «refah tesisleri»ne gittiğini açıklamıştır. Örneğin, Moskova Otomatik Termodinamik Teçhizatı Fabrikası al-

Sovyet Devlet Planlama Komisyonu'nun işçileri zehirlemeyi ve kapitalist fikirleri yaymayı amaçlayan bir afişi. 1 Ruble'yi tutan elin altındaki yazı, «İŞTE KÂRIMIZ!» demektedir.

koyduğu kârın %50'sini mükâfatlar, %26'sını kültürel imkânlar ve konut yapımı için harcamış, «üretimin geliştirilmesi» için kârın yalnız %24'ü kalmıştır. Bazı işletmelerde, plânlananın üzerinde kazanılan kârın %90'ı işletme yönetiminin istekleri uyarınca kullanılmaktadır. Sovyet revizyonistlerinin hazırladığı devlet işletmeleri yönetmelikleri, bir işletmenin plân dışında üretim ve pazarlama yapmada ve bu yolla kazanılan bütün kârı kullanmada serbest olmasını da öngörmektedir.

İşletme yöneticilerine Sovyet revizyonist yönetici grubu tarafından büyük yetkiler verilmesi yüzünden, bu işletme yöneticileri, «işçilere verilecek mükâfatlar için hedefler ve şartlar saptayabilmekte» ve bu yolla kamu yararına hizmet maskesi altında özel çıkarlarını kollayabilmekte, istedikleri zaman büyük miktarda mükâfat fonunu zimmetlerine geçirebilmektedirler. Lipetsk Endüstriyel Mühendislik Tröstü'nün yöneticisi bir ay içinde toplam 1300 rubleden fazla tutan yedi ikramiye almıştır. Bu, alelâde bir işçinin iki yıllık ücretinden fazladır. Bazı işçiler bir kuruş bile ikramiye alamazken bazı işletme yöneticileri ikrameiyelerin %60'ını almakta, diğer bazıları ise yaptıkları her iş için ve her ay ek ödenek almaktadırlar. Birçok işletmede işçilere yalnız ikramiyeleri verilmemekle kalınmamakta, ücretlerinde büyük kesintiler de yapılmaktadır. Leningrad'da kendi kârından sorumlu olma temeli üzerinde işletilen iki nakliyat ambarında yöneticilerin aylıkları %40 artarken yardımcı işçilerin ücretleri %9 o-nında düşmüştür.

İşletme yöneticileri yüksek ücret ve bol bol mükâfat alıyorlar. Üstelik, sözümona «refah tesisleri» denen şeyler imtiyazlı tabakaya mensup bir avuç insana hizmet ediyor ve gerçekte onların tekeli altında bulunuyor. İmtiyazlı tabakadan olan insanlar birkaç apartman dairesine ve hattâ bir villaya sahip olabiliyorlar, dinlenme evlerinden parasız yararlanabiliyorlar. vb. Oysa beri yanda, işçi meskenleri tıklım tıklım doludur, işçilerin hayatları zordur ve refah tesisleri ile kültürel imkânlardan yararlanmaları söz konusu değildir.

«Yeni sistem»in kurulmasıyla, «herkesten yeteneğine göre, herkese emeğine göre» şeklindeki sosyalist bölüşüm ilkesi tamamen bir kenara atılmıştır. Bir yanda işletme yöneticileri, mühendisler ve teknik personel ve yüksek memurlar ile diğer tarafta işçiler arasındaki gelir farkı gittikçe artmaktadır. Geniş işçi kitleleri giderek fakirleşirken imtiyazlı tabakadan bir avuç insan giderek zenginleşmektedir.

İlk olarak 8 Kasım 1967'de Renmin Ribao'da (Halkın Gazetesi) yayımlandı...

SOVYETLER BİRLİĞİ'NDE KAPİTALİZME GERİ DÖNÜŞLE İLGİLİ YAZIMIZA GELECEK SAYIMIZDA DEVAM EDECEĞİZ.

ÜLKELER BAĞIMSIZLIK, MİLLETLER KURTULUŞ, HALKLAR DEVRİM İSTİYOR

ABD Cumhurbaşkanı Ford, Mayıs ayı içinde bir basın toplantısı yaparak, Amerika'nın kendi kabuğuna çekilmeyeceğini ve Vietnam yenilgisinin ABD'yi Orta Doğu'ya ve dünyanın diğer bölgelerine müdahaleden alıkoymayacağını belirtti. Ford ve Kissinger, sü rekli olarak ABD'nin «uluslararası yükümlülüklerini yerine getireceğinden» dem vuruyorlar. Bu konuşmalar yapılırken, Amerikan emperyalistleri Kamboçya'ya ve Mayaguez gemisini çeken Kamboçya gemilerine küstahça bir saldırı düzenlediler. Bütün bunların amacı nedir? ABD, ciddi yenilgilere uğramış olduğu şu günlerde müttefiklerine teminat ve dünya halklarına gözdağı vermek ihtiyacı duyuyor. Hâlâ güçlü olduğunu göstermek istiyor. Bütün gerici rejimlerin içine düştüğü korkuyu hafifletmek için bunu yapıyor. Çünkü Vietnam halkının zaferi, sadece ABD için değil, ABD'nin uluslararası jandarmalığını kabul eden bütün gerici rejimler için de ağır bir darbe olmuştur. Vietnam yenilgisinden sonra ABD emperyalizminin tabiatı değişmemiştir ve dünya halklarının iki baş düşmanından biri olmaya devam etmektedir.

Sovyetler Birliği ise son zamanlarda ABD'nin uğradığı yenilgilerden kendi hâkimiyetini arttırmak için yararlanmak istemekte, böylece dünya halkları için son derece tehlikeli bir siyaset izlemektedir. 29 Mayıs 1975 tarihli gazetelerde, bu tutumun en hayasız bir örneği yer alıyor. Japon Kyodo Haberler Servisi'nin bildirdiğine göre, Sovyetler Birliği Vietnam savaşı sırasında Vietnam'a yaptığı «yardım»ların karşılığı olarak, Güney Vietnam'daki eski ABD üslerinin kendisine devredilmesini istemiştir! Ajanslar, bu isteğin Güney Vietnam Geçici Devrim Hükümeti tarafından çok kötü karşılandığını, Hanoy radyosunun ise, «Rusya'nın hiçbir yardımı karşılıksız vermediği» konusun da yayın yaptığını bildiriyor.

Bu tutum, Sovyetler Birliği'nin bazı ülkelere «yardım» etmekteki amacının sadece o bölgede nufuz sağlayarak dünya hegemonyası peşinde koşmak olduğunu ortaya koyuyor. Revizyonistler, dergimizin 2. sayısındaki başyazıda belirtidiği gibi, «devrimin zaferine üç gün kala, devrimin meyvalarından kendi hesabına yararlanmak isteyen bütün serseri ve ayak takımı gibi» davranıyorlar. Bugün binlerce gerçek ortaya koyuyor ki, çeşitli ülkelerdeki ABD ve Sovyet üsleri, o ülkelerin ve bütün dünyanın halkları için büyük bir tehlikedir. İki süper devletin üsleri, yeni —sömürgeciliğin ileri karakolları ve saldırı savaşlarının köprü başlarıdır. Dünya halkları bu gerçeğin ve iki süper devletin hegemonya emellerinin karşısına gitgide daha kararlı olarak dikilmektedirler. Bu sayfada, iki süper devlete karşı gelişen muhalefetin son örneklerini yayınlıyoruz.

Kim İl Sung Romanya'da

Kore Emekçiler Partisi Genel Sekreteri ve Kore Demokratik Halk Cumhuriyeti Devlet ve Hükümet Başkanı Kim İl Sung Romanya Komünist Partisi Birinci Sekreteri ve Romanya Cumhurbaşkanı Çavuşesku'nun daveti üzerine 22 Mayıs ta Bükreş'e varmıştır. Bükreş'e gitmek üzere 21 Mayısta Çin'in Urumçi şehrine gelen Kim İl Sung, buradan Çin Komünist Partisi yöneticilerinden Sey fettin Aziz ve diğer parti ileri gelenleri tarafından 22 Mayısta Bükreş'e uğurlanmıştır.

Çavuşesku'nun Kim İl Sung şerefine verdiği ziyafette, her iki ülkenin önderleri önemli konuşmalar yapmışlardır. İlk olarak konuşan Çavuşesku, dünya ülkelerinin, devletler arasında eşitsizliğe karşı çıkmalarını ve bazı devletlerin zorbalığına karşı çıkmalarını savunmuştur. Çavuşesku, yeni bir uluslararası siyasi ve ekonomik düzenin kurulması gerektiğini belirtmiş ve devletler arasındaki bu yeni düzenin eşitlik ve adalet ilkelerine dayanmasını istemiştir.

Romanya Komünist Partisi önderi, daha sonra Avrupa'da çok büyük miktarda silâhlı güçlerin toplandığını ve nükleer silâhların yığıldığını belirtmiş ve şöyle demiştir: Bu şartlar altında Avrupa ülkelerinin yabancı müdahalesi ve saldırılarına karşı kendilerini korumaları bir teminat altına alınmalıdır. Çavuşesku, Komünist ve işçi partileri arasında eşitliğin sağlanması üzerinde de durmuştur. Her parti, kendi devrimci strateji ve taktiklerini bağımsız olarak tesbit etme hakkına sahiptir.

Çavuşesku'dan sonra konuşan Kim İl Sung, Romanya'nın bağımsızlığını korumada gösterdiği dikkati övmüştür. Dünya ülkelerinin bağımsızlık isteklerine işaret eden Kore Emekçiler Partisi önderi ,sözlerine özetle şöyle devam etmiştir: Bir ülkenin siyasi ve iktisadi alanda egemenliğini ve bağımsızlığını koruması büyük önem taşımaktadır. Bu sebeple bazı sosyalist ülkeler, büyük bir devleti körü körüne takip etmek yerine bağımsızlıklarını korumada kararlı bir tavır göstermekte haklıdırlar. Komünist ve işçi partileri bağımsızdır ve aralarındaki ilişki eşitliğe dayanmalıdır. Partilerin bazıları yüksek ,diğerleri aşağı sayılamaz. Sosyalist ülkeler, ancak egemenlikleri garanti altında olursa, yollarında başarıyla yürüyebilirler. Uluslararası devrimci hareket ancak bu suretle güçlendirilebilir. Emperyalistlerin saldırganlığına ve savaş kışkırtıcılığına rağmen, vatanımız Kore'yi bağımsız ve barışçı olarak birleştirme yolundaki çabalarımızı kararlı olarak sürdüreceğiz.

Çavuşesku ve Kim İl Sung'un konuşmaları, çeşitli ülkeler ve partiler üzerinde tahakküm kurmak isteyen Sovyet Sosyal emperyalistlerinin yüzünü bir kere daha gün ışığına çıkarmıştır. Ülkeler bağımsızlık istemekte ve partiler tepelerinde ağalık taslanmasına karşı çıkmaktadırlar.

Kore ve Romanya arasında «Dostluk ve İşbirliği Anlaşması» imzalanmasından sonra, Kim İl Sung Bükreş'ten Cezayir'e gitmiştir. Kore Devlet ve Parti Başkanı 27 Mayıs günü Cezayir Cumhurbaşkanı Hayri Bumedyen ile görüşmüştür.

ÇAVUŞESKU DİYOR Kİ: «NATO VE VARŞOVA PAKTLARI ÜYE ÜLKELERİN BAĞIMSIZLIĞINI TEHDİT EDİYOR»

Romanya Sosyalist Cumhuriyeti Devlet Başkanı ve Romanya Komünist Partisi Birinci Sekreteri Nikolay Çavuşesku, Karamanlis'in Romanya ziyaretinden sonra, Yunan Katimerini Gazetesine verdiği demeçte özetle şu görüşleri belirtmiştir:

NATO ve Varşova paktları, üye ülkelerin bağımsızlıklarını korumadığı gibi, hatta bu ülkelerin bağımsızlıklarını tehdit etmektedir. NATO ve Varşova paktları, dağıtılmalıdır. Balkanlar bir barış alanı haline getirilmelidir. Balkanlardaki bütün yabancı askerler ülkelerine gitmeli, yabancı askeri üsler ve nükleer silâhlar bu bölgeden temizlenmelidir. Balkan ülkelerinin bağımsızlıklarını korumak ve saldırılara karşı koymak için aralarındaki dayanışmayı güçlendirmelidir.

Bunları Varşova Paktı üyesi olan bir ülkenin yöneticisi söylemektedir.

Şimdi revizyonistlere soruyoruz:

— NATO ve Varşova paktı üyelerinin bağımsızlıklarını ortadan kaldıran emperyalist devletler hangileridir?

— Balkanlarda bulunan yabancı üsler ve askerler hangi ülkelere aittir?

— Nikolay Çavuşesku hangi devletlerin tehdit lerine karşı Balkan ülkelerinin birleşmesini istemektedir?

— Lafta «Sosyalist» olduğunun reklâmını yapıp, gerçekte başka ülkelerin bağımsızlığını tehdit eden, askeri paktlar yoluyla başka ülkeleri tahakküm altına alan devletlere Lenin hangi adı ver mişti?

— Romanya ve diğer Doğu Avrupa ülkelerinin bağımsızlığından yana mısınız, yoksa Sovyet sosyal-emperyalistlerinin tahakkümünden yana mı?

Sovyet Sosyal-Emperyalistleri Batılı Emperyalistlerden Sadaka Dileniyorlar

İlke dergisi, [illegible] proleter Devrimci Aydınlık'tan yer yer uzun alıntılar yapmış. Bu alıntılardan birinde, Sovyetler Birliğinin Batılı tekellerin yatırımlarına nasıl açıldığı ve Sovyet yöneticilerinin Amerika, Avrupa ve Japonya emperyalistlerinden nasıl kredi dilendikleri etraflı olarak anlatılıyor. İlke dergisi, bu alıntının altına şöyle yazmış «Görüldüğü gibi, bilim dışı gevezelikler, keyfi değerlendirmeler, çocuk kandırmalar kol gezmektedir. Önce, Sovyet sermayesi ile emperyalist sermaye arasındaki ilişkileri gösteren tek bir delil yoktur... Zaten «ne şart altında olursa olsun yabancı sermayeye hayır» kriteri çok zamanlar önce Lenin tarafından da mahkûm edilmiştir.» (Sayı: 15, s. 127)

Görüldüğü gibi İlke dergisi, toptan inkârla başlıyor ve bu inkârı çok sürdüremediğinden, Lenin'e yaslanmaya çalışarak sözlerini bitiriyor. Lenin'in sözleri, Sovyet Devriminden hemen sonraki yıllarda, genç Sovyet devletinin sermaye ve teknoloji bakımından son derece fakir olduğu bir dönemde uygulanan N.E.P. «yeni iktisadi politika» ile ilgiliydi. 1920'lerin ortalarına kadar süren bu uygulamadan sonra o dönemde kurulan bütün yabancı sermaye kuruluşları yeniden millileştirildi ve bütün dış borçlar tasfiye edildi. Stalin'in önderliğindeki Sovyetler Birliği ne emperyalistlerden kredi dilendi. Ne de Sovyet emekçilerinin alın terini ve Sovyet ülkesinin zenginliklerini emperyalist tekellere peşkeş çekti. Lenin ve Stalinin ö n d e r l i ğ i n d e Sosyalist kuruculukta elde edilen başarılar sayesinde Sovyetler Birliğinin sermaye kıtlığı giderildi, üretim ve teknoloji gelişti. Revizyonistler şu noktayı açıklamak zorundadırlar:

Bir sosyalist ülkenin yabancı sermayeye ihtiyacı olsun, fiilen yabancı sermayeden ve krediden yararlanma durumu olsun gitgide azalması gerekirken, nasıl olur da bugünkü Sovyetler Birliğinin Batılı emperyalistlerden kredi ve yatırım dilenmesi gitgide artar? 1975 Mayıs ayı içinde Sovyetler Birliği son olarak İngiltere'den 1 milyar Sterlin kredi aldı. Sosyal emperyalistler, Bati Avrupa ve Japonya'dan da 9 milyar dolar kredi dileniyorlar. Bu muazzam miktarlar, «kırk yıllık bir sosyalist uygulamanın» hâlâ devam ediyor olması iddiasıyla bağdaşır mı?

Bu sorunun bir tek cevabı vardır: Kruşçev Brejnev dönekliğinin karşı devrimci hükümet darbesinden bu yana Sovyet ekonomisi artık sosyalist değil, emperyalist karakterdedir. Tıpkı eskileri gibi yeni çarlar da, Lenin'in deyişiyle «yabancı kredi almadan yaşayamazlar». Çünkü onlar dünya hegemonyası peşinde koşarken ekonomilerini askerileştiriyorlar. Bugün ABD gibi Sovyetlerin yıllık askeri harcamaları da 100 milyar doları buluyor. İşte bu nedenle Sovyetler 1964'den bu yana Batılı, emperyalistlerden toplam 16 3 milyar dolar kredi almış bulunuyorlar.

Marks şöyle diyor: «Kamu serveti, büyük mali sermayenin eline düşünce, bu nasıl belli olur? Devletin durmadan artan borçlanmasıyla. Peki Devlet'in borçlanması? Devlet istikrazlarının hem sebep hem neticesi olan nisbetsizlikle, Devlet giderlerinin devamlı olarak devlet gelirlerini aşmasıyla» (Fransa'da Sınıf Mücadeleleri, Sol Yayınlar, s. 130)

Gerçekten de Sovyetler'in Batılı emperyalistlere artan borçlanmaları, Sovyet ekonomisinin yeni tipte bir tekelci burjuvazinin eline geçmiş olmasının sonucudur.

Maden - İş'te Sendika Ağalarının Saltanatını Yıkalım

Maden - İş geçmişte işçi sınıfının iktisadi mücadelesinde olumlu bir rol oynadı. Birçok fabrikada işçiler, Türk - İş'in sarı sendika çemberini kırarak Maden - İş'e geçmek için mücadele verdiler. Bugün birçok işçinin Maden - İş'i hâlâ devrimci sanmasının sebebi bu mücadelelerdir. Ancak, aradan geçen zaman içinde, özellikle 15-16 Haziran 1970'ten sonra sendika ağaları hâkim sınıflarla kaynaşarak işçi sınıfına yüz çevirdiler. 12 Mart'tan sonra faşizmle uzlaştılar. 1973'ten itibaren ise işçi sınıfını CHP'nin reformcu siyasetine âlet etmek için çaba sarfediyorlar. Bugün artık Maden - İş işçi sınıfının menfaatlerini savunmayan bir sendika durumuna getirilmiştir.

Maden - İş'in sendika ağaları, CHP'nin gerici kanadıyla bütünleşmişlerdir. Onların «işçi sınıfı yararına» diye ileri sürdükleri teklifler arasında, «halk sektörünü gerçekleştirmek için katkıda» bulunmak, banka kurmak gibi çeşitli kapitalist faaliyetler dahi bulunmaktadır.

MADEN - IŞ'TE TÜZÜK VE EĞİTİM AĞALAR SALTANATI İÇİNDİR

Yöneticiler yerlerini «tüzük teminatı»na dayanarak ve çeşitli burjuva dolapları çevirerek korudular ve koruyorlar. İşçiler bunları eleştiriyorlar, fakat bu eleştiriler ya bastırılıyor, ya da geçiştiriliyor. Sıradan bir işçinin yönetim kademelerine geçmesi için önünde sayısız tüzük engelleri vardır. Tüzüğün seçme ve seçilme ile ilgili maddeleri, tamamen anti-demokratiktir.

Yönetim kademesinin en altında, ünite temsilcileri yer alıyor. Fabrikanın çeşitli kısımlarınından işçi sayısına göre 20 kişiye bir ünite temsilcisi seçilmektedir. Bunlar toplanarak temsilcileri ve baştemsilciyi seçiyorlar. Temsilci adayları, tüzük hükümlerine göre üst kademelerce tesbit edilmektedir. Bu tesbitte sendika ağaları ancak kendi adamları olabileceğini düşündükleri kimseleri seçtirmektedirler. Büyük fabrikalarda temsilcilerin normal işçiler gibi çalışmaması sözleşme ile sağlanmaktadır. Bu haktan yararlanan temsilciler, bütün gün temsilci odasında oturuyorlar. İşte temsilcilerle işçiler arasındaki ilk kopukluk burada başlıyor. Ekseri işçiler, temsilcilere hazır yiyici gözüyle bakıyorlar. Daha sonra ise temsilciler, eğitimlerin başlamasından itibaren, işçi aristokrasisinin basamaklarını tırmanmaya başlıyorlar.

Temsilci eğitimleri, A, B ve C tipi seminerler olarak adlandırılıyor. Eğitime ancak yöneticilerin seçeceği temsilciler katılıyor. A tipi eğitimde, «sendika nedir?», «Türkiye'de gelir dağılımı», v.s. gibi konular var. Bu eğitim hafta sonlarında Pendik veya Merter'de yapılıyor. Burada başarı gösterenler, yani Maden - İş yönetiminin işine yarayacağı hesaplananlar, seçiliyor ve bir aylık B tipi eğitime tabii tutuluyorlar. Bu seminerlerde iş kanunu, mevzuat, grev ve lokavt kanunu, Maden - İş'in yapısı, «bir yevmiye aidat politikası» v.s. gibi konular ve biraz da iktisat öğretiliyor. Bu kursa katılanların arasından da birkaçı MİTES'e (Gönen'deki tatil sitesine) götürülüyor ve burada 15 günlük profesyonel sendikacılık dersi görüyor.

İşte Maden - İş'in yaptırdığı eğitim bu. Temsilci olarak seçilenler, bu eğitimler ve sağlanan imtiyazlarla işçi sınıfından kopartılmaktadır. Sendika ağaları, kendi dar zümrelerine dahil etmek için yetiştirdikleri bu insanlardaki birlik ve mücadele ruhunu köreltip kendilerine benzetmeye çalışmaktadırlar. Kimi fabrikalarda eğitim için seçilen işçiler arasında gericiler bile var. Ayrıca, devrimci özü olan biri bile, böyle bir eğitimden sonra bilinçli bir reformcu ve kariyerist oluyor. Bunlar, temsilci olmaktan ötürü elde ettikleri imtiyazlı durumu kaybetmemek için ellerinden geleni yapıyorlar. İki yıl boyunca temsilci odasında çay demleyip içmek yerine sıradan bir işçi gibi çalışmaya dönmek, onlara ağır geliyor.

Maden - İş gazetesinin 21 Mayıs tarihli son sayısında belirtildiğine göre, 1975 başından beri A tipi eğitimden 721 kişi geçmiş. Bunlardan 89'u (60 baş temsilcisi ve A tipi eğitimden seçilen 29 temsilci) B tipi seminere katılmış. Bu oranlar da, binlerce sendikalı işçi arasından seçilenlerin nasıl titizlikle elendiğini gösteriyor.

Yönetim kademelerine girmek, bütün bu elemelerden sonra da bazı tüzük hükümleriyle sınırlandırılmıştır. Meselâ, üst yönetim kademelerinde görev alabilmek için üç yıllık üye olmak gerekiyor. Temsilcilerin temsilciliğini üst kademeler kaldırabiliyor. En son Profilo'da, yönetime ters düştükleri gerekçesiyle 6 temsilcinin temsilciliğine son verildi. Bölge yönetim kurullarına, genel yönetim kurulunun tasvibi alınmadan; genel yönetim kuruluna, icra kurulunun ve genel başkanın tasvibi alınmadan girilemiyor. Tüzükte, dört genel başkan vekilinin, genel başkanın göstereceği altı aday arasından seçilmesi gerektiği yazılı. Yani Kemal Türkler her şey ...a... kim.

MADEN-İŞ YÖNETİCİLERİ KÜÇÜK İŞYERLERİNE SIRT ÇEVİRİYORLAR

Bugün işçiler arasında çok yaygın bir eleştiri konusu da, Maden - İş'in küçük iş yerlerinde örgütlenmeyi reddetmesidir. 1974 Eylül'ünden önceki eski yönetim, genel olarak örgütlenmeyi reddediyordu. 1969 - 1973 yılları arasında hemen hiç bir iş yeri alınamadı. Hattâ gerilemeler oldu. Ülkedeki faşist diktatörlüğün getirdiği yılgınlık, vs. de gerilemeye yol açtı ama, esas sebep yöneticilerin örgütlenmeyi reddetmesidir. Bu dönemde Otosan, Erdemir gibi büyük iş yerleri ile bir kısım orta ve küçük iş yeri kaybedildi.

1973'ten sonra, halkın mücadelesinin yeniden canlanmaya başladığı dönemde, işçilerin Maden - İş'e eğilimi arttı. Maden - İş, ancak «iş çıkan» ya da işçilerin deyimiyle «geliri çok olan» yerlere girmek istedi. Ve girdi de. Ancak, küçük iş yerlerine «bulaşmayı» halâ reddediyorlar. İşçilere ya hukuki zorluklar gösteriyorlar, ya da «perişan olursunuz, sizi atarlar», «sıkıyönetim var» gibi yıldırıcı sözler söylüyorlar. Pek çok ileri işçi, fabrikalarda işçileri Maden - İş'e girmeye ikna ediyorlar, patronlardan habersiz teşkilâtlanıyorlar, ortamı hazırlıyorlar. Ama işin ucunda hâlâ mücadele etmek varsa, Maden - İş gelmiyor. Meselâ Kartal'da Tuğbay, Çelik Büro, Tekinal Sınates, Topkapı'da Çamgaz, Asmetal gibi iş yerlerinde, işçiler önce Maden - İş'e başvurdular. Fakat Maden - İş buralarda teşkilâtlanmayı çeşitli bahanelerle reddetti. Ya da girdiği bazı yerlerde, patronların işçileri işten atmalarına göz yumdu. Hattâ sarı sendikadan Maden - İş'e geçmek için direniş yapan işçiler karakola çekilince, saldırıya uğrayınca, bir de Maden - İş'in Dördüncü Bölge temsilcisinden azar işittiler. Adem Karabaş, işçilere «size ben mi direniş yapın dedim?» diyerek onları kovdu.

GREVLERE KARŞI ÇIKIYORLAR

Maden - İş'in reformcu karakteri, çeşitli fabrikalarda işçilerin direnerek hak almasını da engelliyor. Direnmek isteyen, onların deyimiyle tabanda «çatlak sesler» susturuluyor. Bunun pek çok örnekleri var. Yöneticiler işçileri şu sözlerle engelliyorlar: «Bizim toplu sözleşme dairemiz, patronun yıllık cirosunu inceledi, bilançosuna baktı, isteyeceğimiz zamlar ancak bu kadar olabilir. Fazlasını vermeye patronun mali durumu elverişli değil. Bu yüzden grev yapmak macera olur. Somut duruma bakmalı.» Bu sözler Arçelik patronu Vehbi Koç için bile söylenmiştir. Bir başka gerekçe şöyle: «Sendika şimdi yatırımlar yapıyor. Grev fonunu boşa harcamayalım. Bizim grev için harcayacağımız para, daha yararlı işlerde kullanılacak. Verilenlere razı olun.» Başka gerekçeler de var: «Şimdi sıkıyönetim var. İzin vermez. Zamanı değil...»

Bugün uzayan iki grevi, Maden - İş yöneticileri başlarından defetmeye çalışıyorlar. Özellikle Anadolu Döküm'deki grev fiiliyatta sona ermiş gibidir. Çünkü grev başladığı zaman, işçilerin büyük kısmı o zamanki asgari ücret olan 24 lira yevmiye alıyordu. Maden - İş, grevde bu ücretin net üzerinden yüzde 50'sini ödüyor. Yani bir işçiye ayda 250 - 300 lira veriyor. Tabii bu parayla işçilerin geçinmesine imkân yok. Bu yüzden hemen hepsi başka yerlerde iş bulmuş, köylerine dağılmış durumdadır. Her gün 2-3 kişi gelip çadırda oturup gidiyor. Ay başlarında da diğerleri paralarını almaya geliyorlar. Elektrometalde de durum aynı. Sendikanın orayı da satmaya uğraştığını işçiler ifade ediyorlar.

SENDİKA AĞALARI İÇİN ÖNEMLİ OLAN KENDİ ZÜMRE ÇIKARLARIDIR

Erdemir grevinden sonra, grevde geçen günler için sendika tarafından işçilere ödenen para daha sonra işverenden alındı. Maden-İş, işçilerinden bu parayı geri almak istedi. Bunun için bordrolardan kesinti yapıldı. İşçiler bu uygulamaya tepki gösterdiler. Ayrıca «bir yemiye aidat» politikasına da karşı çıktılar. Maden-İş, işçileri icraya vererek paraları tahsil etmekle tehdit etti. Ve son genel kurulda Kemal Türkler, «bir yevmiye aidatı, işçilerle mücadele ederek kabul ettirdiğini» açıkladı. Sendikacılar, «bir yevmiye aidat» politikasını savunurken, sendikaların güçlü bir hale getirilmesi, alınan «yüklü» zamlara göre ayda bir yevmiyenin önemsiz olduğu v.s gibi gerekçelere dayanıyorlar. Aslında onlar, işçi sınıfının menfaatlerini savunmak için değil, kendi zümre menfaatları için işçilere bunu zorla kabul ettirmeye çalışıyorlar. Bu durum işçiler tarafından hoşnutsuzlukla karşılanıyor.

Maden-İş yöneticileri, Kıbrıs müdahalesi sırasında orduya yardım etmek üzere işçilerden zorla bir yevmiye aldılar. Türk-İş'ten geri kalmamak için azami gayreti gösterdiler.

İşçilerin karşı çıktıkları bir başka konu da, Maden-İş'in ünlü dinlenme tesisleri MİTES'tir. İşçiler arasından seçilen gruplar, her yıl on gün süreyle burada sözde «dinleniyorlar». Özellikle son zamanlarda yapılan toplu sözleşmelerde, sendika işçilerin MİTES kamp masraflarını işverenden alıyor. Fakat işçi kampa gitmek istemez de yerine para almak isterse, işçiye bu para ödenmiyor. İşçilerin büyük bir kısmı MİTES kamplarından yararlanamıyor. Yararlanan işçilerin bir kısmı ise, hakkımız yanmasın diye zoraki izine çıkıyorlar.

Maden-İş'in bürokrat yöneticileri, kırılması zor bir çark kurmuşlardır. İşçileri yozlaştırmak ve onların içinden imtiyazlı bir kaymak tabaka yaratmak için ellerinden geleni yapıyorlar. Tüzük hükümleri yetmeyince başka yollara başvuruluyor. Maden-İş genel kurulundan önce bazı «muhalif» delegelerin Avrupa seyahatlerine gönderildiği ve buralarda işçilerin alınteri olan paraların su gibi harcandığı biliniyor.

SAHTE MUHALEFET VE DEVRİMCİ TALEPLER

İşte Maden-İş sendika ağaları, yıllardan beri «devrimci» maskesi takarak saltanatlarını böyle sürdürüyorlar. Bu gerici saltanatın yüzüne taktığı «devrimcilik» maskesini kazımak gerekiyor.

Bugün revizyonistler, işçilerin yöneticilere karşı muhalefetini kendi gerici amaçlarına alet etmeye çalışıyorlar. Onlar bugünkü sendika ağalarından da beterdirler. Mevcut yöneticilerle giriştikleri post kavgasında, revizyonistler «sosyalizm» maskesi kulanıyorlar. Aslında onlar, faşizmle ve patronlarla, bugünkü DİSK ve Maden-İş yöneticilerinden de daha fazla uzlaşmaktadırlar. Sendika ağaları saltanatıyla mücadele ederken, revizyonistlerin sahte muhalefeti açığa çıkarılmalı ve onunla da mücadele edilmelidir.

Bütün işçi arkadaşlar! Maden-İş yönetiminin bürokrat saltanatına karşı mücadele edelim!

Anti demokratik tüzük maddelerini değiştirmek için mücadele edelim. Sendika başkanı dahil bütün yöneticiler ve temsilciler, bütün işçilerin katılmasıyla seçilmelidir. Sıradan bir işçi, her kademedeki yönetici görevlere aday olabilmelidir.

Toplu sözleşme talepleri, bütün işçilerin katılacağı toplantılarda tesbit edilmeli ve bunların kazanılması için mücadele edilmelidir. Patronlarla kapalı kapılar ardında yapılan pazarlıklara son!

Bütün işçilere açık, devrimci eğitim uygulanmalıdır.

Temsilciler sendika ağalarına alet olmamalı işçilerle birleşmelidirler.

Sendika ağaları ve işçilerden kopan bütün temsilci ve yöneticiler teşhir edilmelidir.

Kapitalist «halk sektörü» ve «Diskbank» teşebbüslerini mahkûm edelim.

Sendika ağalarının faşizmle ve patronlarla uzlaşan reformcu siyasetiyle mücadele edelim